

Η ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΒΟΥΚΩΛΙΑ

Τεύχος τέταρτο

ΒΟΥΚΩΛΟΣ

Φοιτητικό περιοδικό:

Μια ευγενική χορηγία του ομίλου Λογοτεχνίας

THEY POOP,

I SCOOP.

Αναρωτιέμαι αν μπορεί να θεωρηθεί απλώς, κιτσαριό, τούτη η σύμπτωση ταυτοτήτων και ιδεών που δέρνει κάθε εγκέφαλο χριστιανού ορθόδοξου κύπριου, από τα βάθη των αιώνων Ελληνάρα και προσφάτως, νεοαφιχθέντα ευρωπαίου νεόπλουτου. Κάθε δευτερόλεπτο και σε κάθε βηματισμό το φαίνεσθαι μας αποφασίζει για το είναι και το θέμα δεν είναι βέβαια, καθώς λέει κι ο ποιητής, η μπουρδολογία των ταυτοτήτων μας, μα η συνεχής αναίρεση της μιας από την άλλη και την ακόλουθη και πάει λέγοντας. Χριστιανός δογματικός ορθόδοξος από τη μια, Ελληνάρας από την άλλη, με αρχαίους προγόνους φιλοσόφους, ακολούθως πτυχιούχος μορφωμένος στις Αγγλίας και ταυτόχρονα χωριάτης χρεωμένος μερσεντές. Αλλά τι περιμένεις από κάποιον που αυτοχαρακτηρίζεται ελληνορθόδοξος; Αφού η ίδια η λέξη κουβαλάει μέσα στη ρίζα της έννοιες κατά

βάσιν αντιθετικές και δεν είναι ότι η μια έννοια συμβιώνει αρμονικά με την άλλη. Πώς να συνυπάρξει συναδέλφια, μια αντίληψη περί κόσμου που στη βάση της έχει μια δογματική αλήθεια αναλλοίωτη στο πέρασμα του χρόνου, με μίαν άλλη αντίληψη που ξεκινάει από την φιλοσοφική αμφισβήτηση και την ρευστή πραγματικότητα; Προφανώς, κερδίζει η πρώτη θα μου πείτε, έχουμε άλλωστε, λάβει γνώση: τα στοιχεία της ΕΥ μας τοποθετούν στην τελευταία θέση: από τις πρώτες χώρες σε πτυχιούχους, τελευταία και πατωμένη σε μορφωτικό επίπεδο πολιτών. Τώρα βέβαια, που άρχισε να ανακαλύπτεται και μια νέα ταυτότητα: η κυπριακή (για την ουσία της οποίας βέβαια, θα αποφασίσει μάλλον...κάποια κυβέρνηση ή ένα υπουργείο παιδείας) νέες ελπίδες φτερουγίζουν στο κυπριακό πέλαγο. Επειδή λοιπόν, όλα έχουν μείνει εν είδει καταλοίπων και κωλοτρίβονται στον δρόμο χωρίς τίποτα ευτράπελο στο τέλος κάθε μέρας, χαρίζουμε ξανά τέλη εξαμήνου κι έτους φοιτητικού, το μόνο που μπορούμε να χαρίσουμε: κριτικές απόψεις και προτάσεις, ξεκινώντας από την Αθήνα της έκρηξης κι ευελπιστώντας σε κάποια μελλοντική ανατίναξη ιδεών και αντιλήψεων και εντός του δικού μας βουκωλικού χώρου. Καλές Αναγνώσεις.

Έλενα Τορναρίτη

*Emails επικοινωνίας:
elena88p@hotmail.com
dwrothi@yahoo.gr

Ενα ανοιξιάτικο πρωινό στην Ευρώπη, με υπόκρουση τις ωρολογιακές βόμβες

Hear the ticking of your heartbeat beating	Stop now What's that sound
Hear the breaking of their promises	Everybody look what's going down Stop now
Hear the smashing of your expectations	What's that sound Everybody look what's going down
Hear the shattering of half- rhymes	Stop now What's that sound
And all the timebombs They're all dancing to the same song	Everybody look what's going down Stop now
In a world full of no ones I am a someone	What's that sound London Bridge is falling down
Timebomb	Chumbawamba- Timebomb
Timebomb	
Timebomb	
Timebomb	

Είναι από αυτές τις μέρες. Ξανά. Η ζέστη με έχει κατακλύσει και το μυαλό μου κάνει περίεργα παιχνίδια. Θέλω να βγω με τα μάτια κατακόκκινα από τον ασύστολο έρωτα με την Mary Jane, το στόμα να αφρίζει από τις μπύρες και τα γένια να στάζουν τεκίλα φωνάζοντας: I TALK TO PLANETS BABY!!! NOW I WANNA BE YOUR DOG!!! DONT TREAT ME LIKE A GOD, TREAT ME LIKE A DOG, I'LL COME TO YOU!!!

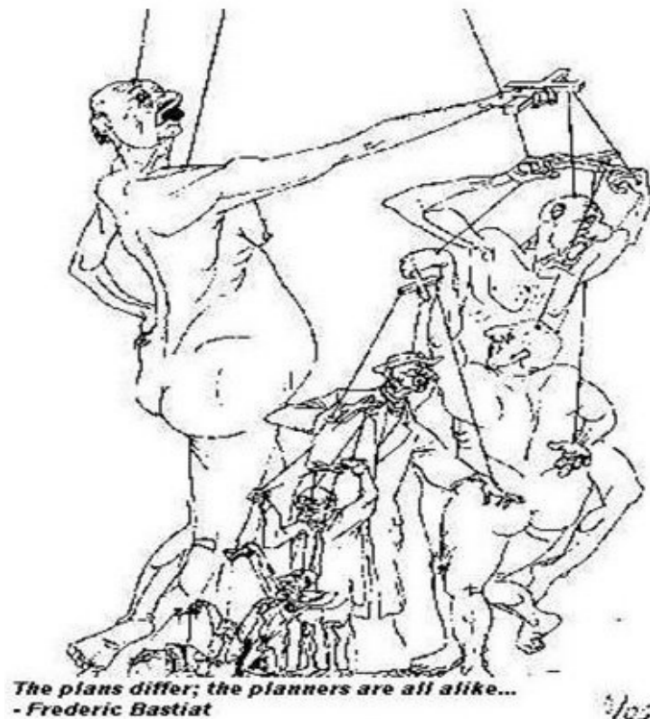
Δεν παίζει, κάτι έχω πάθει. Ίσως είναι η ελληνική πραγματικότητα, ίσως πάλι απλά να χρειάζεται να ξεφύγω για λίγο. Αλλά και πάλι βλέπω την παράνοια να με περιτριγυρίζει. Στη Γαλλία λέει, οι εργαζόμενοι έχουν αρχίσει να κλειδώνουν τα αφεντικά και τους μεγαλοπαράγοντες των επιχειρήσεων στα γραφεία τους. Στην Γουαδελούπη σχεδόν έγινε επανάσταση που οδήγησε στην κατάργηση του ημιδουλοκτητικού συστήματος και την αύξηση του κατώτατου μισθού. Στην Ισλανδία και την Ιρλανδία όλος ο κόσμος βρίσκεται στους δρόμους. Και στην Ελλάδα η κυβέρνηση ξανακαταφέρνει να ξαναβγάλει εαυτόν αθώο για τα μύρια όσα γίνονται, και η αξιωματική αντιπολίτευση προσπαθεί εναγωνίως να μας πείσει ότι διαφέρει από την κυβέρνηση, αν και έχουν το ίδιο πρόγραμμα. Η ζου σε παράλληλο σύμπαν, η πιστεύουν τα όσα λένε, ή μας δουλεύουν κανονικά. Αποκλείεται να γίνεται κάτι εκτός των τριών. Για αυτό μία λέξη. ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ!

Η μια λέξη που με έχει οδηγήσει στην παράνοια τις τελευταίες μέρες. Μου φαίνεται ότι ενώ υπάρχει ένα μείζον πρόβλημα που οφείλεται στις πολιτικές που

εφαρμόζονται από το '80, όλοι κοιτάζουν σε αυτή την χώρα, και κατά συνέπεια όλοι οι διοικούντες το μάταιο αυτό σύστημα που λέγεται καπιταλισμός, να βγάλουν την ουρίτσα τους απ' έξω και με την πρώτη ευκαιρία να συνεχίσουν το ίδιο πρόγραμμα λες και δεν συνέβη κάποια οικονομική κρίση τα τελευταία δύο χρόνια.

Οι ευρωπαϊοί πολίτες καταστρέφονται από τις ιδέες της αειφόρου ανάπτυξης, της δικτατορίας (ή οικονομίας) της ελεύθερης αγοράς και την προσμονή μήπως βρέξει λεφτά από τα υπερχειλισμένα κέρδη των λίγων που έχουν τα κεφάλαια και δεν νοιώθουν από κρίση. Και η λογική μου το ίδιο. Μου φαίνεται ότι έφτασε ο καιρός για μια αλλαγή. Επανάσταση τώρα! Ρίξη τώρα! Καιρός να ξαναδικαιώσουμε μια ανθρώπινη ζωή. Νομίζω ότι και εμείς πρέπει να επιστρέψουμε στους ταξικούς αγώνες και να πάρουμε μπρος. Να επεκτείνουμε την εξέγερση και να στείλουμε τους νεοφιλελεύθερους να κάνουν παρέα στη Θάτσερ, εκεί στο χρονοντούλαπο της ιστορίας. Και να οικοδομήσουμε την νέα κοινωνία από τις στάχτες της παλιάς.

Duke, N.K.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ 1963

Όταν η Λευκωσία έγινε Σεράγεβο

Το σωστό σύνθημα επιμένει: "Δεν ξεχνώ". Πόσοι ωστόσο, θυμούνται ότι η "Πράσινη Γραμμή" της Λευκωσίας χαράχθηκε δέκα ολόκληρα χρόνια πριν από τον Αττίλα, αμέσως μετά τα ματωμένα Χριστούγεννα του 1963; Όσο για τους "εθνικούς σχεδιασμούς" που οδήγησαν στη σύρραξη μεταξύ των δυο κοινοτήτων, αυτοί φαίνεται πως ουδέποτε εγγράφηκαν στη συλλογική μνήμη.

Όλα ξεκίνησαν μ' ένα περιστατικό αστυνομικής ρουτίνας, από αυτά που συνήθως κοσμούν τα "ψιλά" των εφημερίδων. Ήταν ξημερώματα της 21ης Δεκεμβρίου 1963, όταν μια περίπολος ελληνοκύπριων αστυνομικών επιχειρήσε να ελέγξει τις ταυτότητες δυο μεθυσμένων Τουρκοκυπρίων που συνόδευαν (ή, κατ' άλλους, καταδίωκαν) μία -επίσης τουρκοκύπρια- πόρνη στην κακόφημη συνοικία της Λευκωσίας. Αυτοί αντιστάθηκαν και το επεισόδιο εξελίχθηκε σε ανταλλαγή πυροβολισμών, με αποτέλεσμα το θάνατο της κοπέλας κι ενός από τους συνοδούς της. Ακολούθησε η συγκέντρωση εκατοντάδων εξαγριωμένων περιοίκων, που γρήγορα εξελίχθηκε σε κανονική εξέγερση, όταν αστυνομικές δυνάμεις στάλθηκαν να απεγκλωβίσουν τους συναδέλφους τους και να καταστείλουν την "οχλοκρατική εκδήλωση". Πολύ σύντομα, ολόκληρο το κέντρο της πόλης είχε μετατραπεί σε πραγματικό πεδίο μάχης, με συμμετοχή εκατοντάδων ενόπλων από κάθε πλευρά. Η "τουρκοκυπριακή ανταρσία" ήταν γεγονός. Το ίδιο και ο θάνατος της ενιαίας Κυπριακής Δημοκρατίας, όπως αυτή διαμορφώθηκε από τις συνθήκες της Ζυρίχης και του Λονδίνου που επισφράγισαν το τέλος του αντιαποικιακού αγώνα. Μέχρι την τελική κάθαρση της τραγωδίας, το καλοκαίρι του 1974, η Κύπρος θα ζει σε ένα καθεστώς *de facto* διχοτόμησης, με τους Τουρκοκύπριους (18% του πληθυσμού) πολιορκημένους σε θύλακες που δεν ξεπερνάνε το 5% της έκτασης του νησιού, και περιοδικές εξάρσεις βίας.

Πώς φτάσαμε ως εκεί; Μετά την τουρκική εισβολή, τα γεγονότα του 1963 φαίνεται πως έχουν σβηστεί από τη συλλογική μνήμη, στην Ελλάδα τουλάχιστον. Για το γενεσιουργό υπόστρωμα αυτής της επιλεκτικής λήθης, εύγλωττη είναι άλλωστε η δημοφιλής ρήση των ημερών, σύμφωνα με την οποία "σκοτώθηκε μια πουτάνα και διαλύθηκε ένα κράτος". Κι όμως, αντίθετα απ' ό,τι συμβαίνει με άλλες "λευκές σελίδες" της εθνικής μας ιστορίας, τα δημοσιευμένα σχετικά στοιχεία και ντοκουμέντα αφθονούν -και αποδεικνύουν ότι τα Δεκεμβριανά της Κύπρου υπήρξαν μια απολύτως προσχεδιασμένη επιλογή ορισμένων από τους δυναμικούς επιτελείς της "εθνικής πολιτικής" των ημερών, ο εθνικόφρων τυχοδιωκτισμός των οποίων ελάχιστα διέφερε στην πράξη από τη λογική των πραξικοπηματιών που, δέκα χρόνια αργότερα, επρόκειτο να ρίξουν την τελική αυλαία στο δράμα του νησιού. Ας δούμε, λοιπόν, πώς οι μαθητευόμενοι μάγοι του ελληνοκυπριακού και του ελλαδίτικου

εθνικισμού έβαλαν μπροστά την αιματηρή διάλυση της Κυπριακής Δημοκρατίας, μετατρέποντας τη Λευκωσία σε Σεράγεβο.

Η Βοσνία της Μεσογείου

Μπορεί ένα προσφιλές λεκτικό σχήμα της εποχής να παρομοιάζε την ανεξάρτητη και "αδέσμευτη" Κύπρο της δεκαετίας του '60 με "Κούβα της Μεσογείου", στην πραγματικότητα όμως η νεοσύστατη Δημοκρατία θύμιζε περισσότερο τη σημερινή Βοσνία. Κύριο χαρακτηριστικό της ήταν η απουσία πολιτικής νομιμοποίησής της στα μάτια μιας μεγάλης μερίδας του πληθυσμού, που είχε γαλουχηθεί με εντελώς διαφορετικά εθνικά ιδανικά και δύσκολα μπορούσε να συμβιβαστεί με την ιδέα ότι θα έμενε εσαεί αποκομμένη από το εθνικό της κέντρο. Στους κόλπους της ελληνοκυπριακής πλειοψηφίας, κυρίαρχο παρέμενε το αίτημα της Ενωσης με την Ελλάδα, στο όνομα της οποίας είχε διεξαχθεί ο πρόσφατος αντιαποικιακός αγώνας του 1955-59. Ανάλογη απήχηση στις γραμμές των Τουρκοκυπρίων έβρισκε το σύνθημα της Διχοτόμησης, ιδιαίτερα μετά τις αιματηρές διακοινοτικές ταραχές του 1958. Παρά την ανακήρυξη της Κυπριακής Δημοκρατίας, τον Αύγουστο του 1960, τοπικά ΜΜΕ και πολιτικά στελέχη των δυο κοινοτήτων δε θα πάψουν να υπενθυμίζουν, στο δικό του το καθένα κοινό, ότι η ανεξαρτησία του νησιού δεν υπήρξε παρά ένας αναγκαίος πλην προσωρινός συμβιβασμός στην πορεία προς την εθνική ολοκλήρωση.

Για τους Ελληνοκύπριους, αυτή η δυσφορία ενισχυόταν από το γεγονός ότι το Σύνταγμα της Κυπριακής Δημοκρατίας, για την αναθεώρηση του οποίου απαιτούνταν η συναίνεση και των δυο κοινοτήτων, παρείχε μια σειρά προνόμια και ασφαλιστικές δικλείδες στη μειονότητα: τουρκοκύπριος αντιπρόεδρος δίπλα στον ελληνοκύπριο πρόεδρο, ποσοστώσεις σαφώς ψηλότερες από το αριθμητικό της μέγεθος (30% των βουλευτών, υπουργών και υπαλλήλων, 40% του στρατού), απαίτηση χωριστών πλειοψηφιών για την υπερψήφιση ζωτικών νομοσχεδίων, πρόβλεψη για χωριστούς δήμους στις 5 πόλεις του νησιού... Την προστασία της ιδιότυπης αυτής συνταγματικής δομής -και τον συνακόλουθο περιορισμό της κυριαρχίας του νέου κράτους- οι συμφωνίες του 1959 ανέθεταν τέλος στις 3 "εγγυήτριες δυνάμεις" (Ελλάδα, Τουρκία, Βρετανία), στις οποίες είχε παραχωρηθεί δικαίωμα επέμβασης -από κοινού ή και χωριστά- σε περίπτωση διασάλευσης αυτής της ισορροπίας. Και οι τρεις χώρες διέθεταν, επί τούτου, στρατιωτικές δυνάμεις στο νησί: οι Αγγλοι τις βάσεις τους, η Ελλάδα κι η Τουρκία την ΕΛΔΥΚ (950 οπλίτες) και την ΤΟΥΡΔΥΚ (650 οπλίτες) αντίστοιχα.

Τα ένοπλα καπετανάτα

Αυτά όσον αφορά την επίσημη διάταξη των δυνάμεων. Γιατί στο παρασκήνιο, καθοριστικότερο ρόλο ετοιμάζονταν να παίξουν οι "ανεπίσημες" πολιτικοστρατιωτικές δυνάμεις των δυο κοινοτήτων, καθοδηγούμενες από τους εκατέρωθεν ακραίους εθνικιστές. Στην τουρκοκυπριακή πλευρά, αιχμή του

δώρατος της υπονόμησης της Κυπριακής Δημοκρατίας αποτέλεσε η "Τουρκική Οργάνωση Αντίστασης" (ΤΜΤ) του Ραούφ Ντενκτάς. Εξοπλισμένη κι εκπαιδευμένη από αξιωματικούς της ΤΟΥΡΔΥΚ, παρέτασσε στις αρχές του 1963 κάπου 2.500 ενόπλους, σύμφωνα με βρετανικές πηγές. Κυριότερη ενασχόλησή της ως τις παραμονές των συγκρούσεων υπήρξε, ωστόσο, η εξουδετέρωση του "εσωτερικού εχθρού" και η βίαιη στοίχιση της τουρκοκυπριακής κοινότητας πίσω από το εθνικό ιδεώδες της διχοτόμησης. Στελέχη της κοινότητας που υποστήριζαν μια πολιτική συμβίωσης και ανάπτυξης αγωνιστικών δεσμών με το ελληνικό στοιχείο (όπως οι συνδικαλιστές της Παγκύπριας Εργατικής Ομοσπονδίας, οι μη εθνικιστές δημοσιογράφοι και κάποια στελέχη της αντιπολίτευσης) εξοντώθηκαν ή αναγκάστηκαν να σιωπήσουν.

Ανάλογες διεργασίες σημειώνονταν την ίδια περίοδο και στο εσωτερικό της ελληνοκυπριακής πλειοψηφίας, με τη συγκρότηση ποικίλων παραστρατιωτικών σχηματισμών που προετοιμάζονταν κι αυτοί για το τελικό ξεκαθάρισμα λογαριασμών με τους "αλλόφυλους". Ο σημαντικότερος ανάμεσά τους αποκαλούνταν απλώς "Η Οργάνωση", ιδρύθηκε το Μάρτιο του 1962 και είχε επικεφαλής τον ίδιο τον Υπουργό Εσωτερικών του Μακαρίου, Πολύκαρπο Γεωρκάτζη. "Κατά τρόπον τινά επίσημος, ως υφισταμένη τη εγκρίσει του Μακαρίου", σύμφωνα με τον καλά πληροφορημένο Σπύρο Παπαγεωργίου, επανδρωνόταν ως επί το πλείστον από παλιούς μαχητές της ΕΟΚΑ και στελεχωνόταν από το μισό υπουργικό συμβούλιο της Κυπριακής Δημοκρατίας. Οι προκηρύξεις κι εσωτερικές της εγκύκλιοι (για ορισμένα δείγματα, βλ. Παπαγεωργίου 1983, τ. Α', σ. 212-27) χαρακτηρίζονται από ακραία συνωμοτικότητα, μεσσιανισμό, λατρεία του αρχηγού (που υπογράφει με το ψευδώνυμο "Ακρίτας"), έξαλλο αντικομμουνισμό και μπόλικη αερολογία: "Τα ιδανικά μας δεν είναι ανάγκη να εκτεθούν εις διακηρύξεις και καταστατικά, ουδέ εις άρθρα, ουδέ εις προτάσεις. Μία μόνη λέξις δίδει εις αυτά την πλέον μεστήν επιγραμματικότητα. Ταύτα συνοψίζονται εις την μαγικήν λέξιν: ΕΛΛΑΣ" (ό.π., σ. 220). Το πιο εντυπωσιακό στοιχείο της ιδεολογίας της "Οργάνωσης" είναι, ωστόσο, η υπεροψία που τα κείμενά της προδίδουν για τους Τούρκους (τόσο τους σύνοικους Τουρκοκύπριους όσο κι εκείνους της "εγγυήτριας δύναμης"), για τους οποίους δηλώνεται ότι "εάν τολμήσουν, δεν θα έχουν καλλιτέραν τύχην των Βρετανών"...

Ως στρατιωτικός μηχανισμός, η "Οργάνωση" πήρε σάρκα και οστά χάρη στην τεχνική στήριξη της ΕΛΔΥΚ. "Είχαν αναλάβει να τη συγκροτήσουν στρατιωτικά και να την εκπαιδεύσουν, "κεκαλυμμένα", Έλληνες αξιωματικοί", διαβάζουμε στο (εν μέρει αυτοβιογραφικό) βιβλίο του αντιστράτηγου Μπήτου. "Ο γράφων συμμετείχε σ' αυτές τις ομάδες οργάνωσης και εκπαιδεύσεως το θέρος και το φθινόπωρο του 1963" (σ. 59). Σύμφωνα με τον Κληρίδη, "η εκπαίδευση της οργάνωσης γινόταν από αξιωματικούς του ελληνικού αποσπάσματος που στάθμευε στην Κύπρο και τα σχέδια δράσης της, αμυντικά κι επιθετικά, είχαν αναπτυχθεί σε στρατιωτικές ασκήσεις που λάβαιναν χώρα σε διάφορα σημεία.

Η μεγαλύτερη άσκηση έγινε επί ένα τριήμερο στο όρος Τρόδος και το στρατηγείο της οργάνωσης στη διάρκεια της ήταν εγκατεστημένο στην προεδρική κατοικία" (σ. 236). Ο ίδιος υπολογίζει τη δύναμή της σε 1.800 περίπου ενόπλους, στους οποίους θα πρέπει να προστεθούν τα μέλη δυό ακόμη παραστρατιωτικών οργανώσεων που συγκροτήθηκαν την ίδια περίοδο, με επικεφαλής τον εκτελεστή της ΕΟΚΑ (και "πρόεδρο" των πραξικοπηματιών, το 1974) Νίκο Σαμψών και το γιατρό του Μακαρίου, Βάσο Λυσσαρίδη. Δυτικές πηγές εκτιμούν σε 10.000 περίπου τους εξοπλισμένους Ελληνοκύπριους που ήταν ενταγμένοι στο ένα ή το άλλο "καπετανάτο". Τα όπλα τους προέρχονταν από τα στοκ της ΕΟΚΑ, από το ελεύθερο εμπόριο αλλά και από "συμπαθούντες" αξιωματικούς της ΕΛΔΥΚ (Κληρίδης, ό.π., και Μπήτος, σ. 58).

Η ανατροπή των ισορροπιών

Από τα μέσα του 1963, τουλάχιστον, αυτή η αμοιβαία προετοιμασία για την ένοπλη αναμέτρηση άρχισε να αποδίδει τους καρπούς της. Οσον αφορά τους Τουρκοκυπρίους, αποκαλυπτικό είναι ένα έγγραφο που βρέθηκε στο γραφείο του αντιπροέδρου Κιουτσούκ την επαύριο των γεγονότων, φέρει ημερομηνία 14.9.63 και συμπυκνώνει την πολιτική συμφωνία της μετριοπαθούς τουρκοκυπριακής ηγεσίας με τους εξτρεμιστές της ΤΜΤ για τα περαιτέρω. Ξεκινώντας με τη διαπίστωση πως, από την ανεξαρτησία και μετά, "οι Ελληνοκύπριοι κατέφευγαν σε κάθε είδους τεχνάσματα για να αποκλείσουν την αναγνώριση έστω και των πιο ασήμαντων δικαιωμάτων στους Τούρκους", εκτιμάται πως "το 1964 θα είναι μια αποφασιστική χρονιά" και αποφασίζεται ότι "σε περίπτωση που οι Έλληνες καταγγείλουν επισήμως το Σύνταγμα ή επιχειρήσουν να το αναθεωρήσουν, η τουρκική κοινότητα θα πάρει τη μοίρα της στα χέρια της και θα εγκαθιδρύσει μια Κυπριακή Δημοκρατία εκτός των συμφωνιών της Ζυρίχης" (Κληρίδης 1988, σ. 218-22). Εντυπωσιακή είναι τέλος τόσο η αρνητική στάση των Κιουτσούκ και Ντενκτάς απέναντι στο ενδεχόμενο τουρκικής στρατιωτικής επέμβασης για αποκατάσταση του προηγούμενου καθεστώτος, που κρίνεται ανεπαρκές, όσο και η βεβαιότητά τους για την αξιοποίηση των ελληνοκύπριων εθνικιστών: "Μέχρι τότε οι Έλληνες θα μας δώσουν πολλές ευκαιρίες (...) Είναι φανερό από τώρα ότι τις περισσότερες ευκαιρίες θα μας τις δώσουν με τη συμπεριφορά τους"... Γι' αυτές τις "ευκαιρίες", εξαιρετικά εύγλωττοι είναι οι σχεδόν ταυτόχρονοι σχεδιασμοί της ελληνοκυπριακής πλευράς. Ενάμιση μόλις χρόνο από την ίδρυση της Δημοκρατίας, ο Μακάριος έθεσε για πρώτη φορά δημόσια ζήτημα κατάργησης των "υπερβολικών" συνταγματικών προνομίων της μειονότητας (4.1.62). Η τελική του κίνηση προς αυτή την κατεύθυνση έγινε, ως γνωστόν, στις 30 Νοεμβρίου 1963, όταν υπέβαλε ένα Μνημόνιο 13 σημείων για την αναθεώρηση του Συντάγματος, με το αιτιολογικό ότι αυτό "εμποδίζει την ανάπτυξη και την πρόοδο της χώρας" και "δημιουργεί αφορμές τριβής μεταξύ

Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων". Εκ των υστέρων, στενοί συνεργάτες του Αρχιεπισκόπου θα αποφανθούν ότι αυτό που καθόρισε την επιλογή του δεν ήταν τόσο οι όποιες θεσμικές δυσλειτουργίες που προκλήθηκαν από τις διακοινοτικές τριβές των πρώτων μεταποικιακών χρόνων, όσο η εσωτερική αντιπολίτευση που αυτός δεχόταν από τους αδιάλλακτους ελληνοκύπριους κι ελλαδίτες εθνικιστές, οι οποίοι τον κατηγορούσαν πως "καταπάτησε τους όρκους του και πρόδωσε τον αγώνα του κυπριακού λαού" για Ένωση με την Ελλάδα (Κρανιδιώτης 1985, τ. Α', σ. 73 και Κληρίδης 1988, σ. 162).

Κατηγορηματικότερος απ' όλους, ο παλαιμάχος διπλωμάτης Αγγελος Βλάχος δεν διστάζει μάλιστα να κατηγορήσει το Μακάριο ότι συνειδητά οδήγησε τα πράγματα σε κρίση: "Ανεφάρμοστα είναι και τα άριστα των Συνταγμάτων, αν οι καλούμενοι να εξασφαλίσουν την λειτουργία τους δεν θέλουν να τα εφαρμόσουν. Και ο Αρχιεπίσκοπος δεν ήθελε να θέσει σε εφαρμογή τις σχετικές συνταγματικές διατάξεις που προέβλεπαν εγκατάσταση χωριστών δήμων, ελληνικών και τουρκικών (...). Επηρεασμένος ίσως από το περιβάλλον του, αρνήθηκε να τις εφαρμόσει και οι Τούρκοι, στο άκρο δύσπιστοι και καχύποπτοι, για να τον εξαναγκάσουν να ενδώσει εφάρμοζαν αντίποινα κωλυσιεργώντας στην ψήφιση φορολογικών νόμων από την Βουλή. Φυσικό ήταν να δημιουργηθεί αδιέξοδος, αποτέλεσμα της υπαναχώρησης του Αρχιεπισκόπου" (Βλάχος 1980, σ. 277).

Προετοιμασία για έγκλημα

Έτσι κι αλλιώς, πάντως, από τα μέσα του 1963 η ελληνοκυπριακή ηγεσία είχε επιλέξει κι αυτή το δρόμο της σύγκρουσης. Τα σχέδιά της, κωδικοποιημένα σε μίαν άκρως απόρρητη εγκύκλιο της "Οργάνωσης" (1963) που έμεινε στην Ιστορία με το όνομα "σχέδιο Ακρίτας" και σ' ένα έγγραφο του ελληνικού ΓΕΕΘΑ (6.12.63) με τον τίτλο "Σχέδιον Μακαρίου", πρόβλεπαν κλιμάκωση των ενεργειών της σε 4 στάδια: (α) "προσβολή των αρνητικών σημείων του Συντάγματος", (β) "Καταγγελία της συνθήκης εγγυήσεως", (γ) "Αυτοδιάθεσις", και (δ) "Υποβολή αιτήσεως προς την Ελλην. Κυβέρνησιν, εάν δέχεται την Κύπρον να ενωθή μετά του λοιπού Ελληνικού Κορμού" (Παπαγεωργίου 1983, τ. Α', σ. 270). Το πιο ενδιαφέρον είναι, ωστόσο, ότι αυτός ο σχεδιασμός προεξοφλούσε τη δυναμική αντίδραση των Τουρκοκυπρίων, προβλέποντας μάλιστα την αιματηρή καταστολή της: "Είναι αφελές να πιστεύωμεν ότι είναι δυνατόν να προβούμεν εις ουσιαστικές ενέργειες τροποποιήσεως του Συντάγματος, χωρίς οι Τούρκοι να επιχειρήσουν να δημιουργήσουν ή σκηνοθετήσουν δυναμική σύγκρουσιν. (...) Επιβάλλεται να καταστείλωμεν ταύτην δυναμικώς εις το συντομώτερον δυνατόν χρονικόν διάστημα (...). Δυναμική και αποτελεσματική αντιμετώπισις των Τούρκων θα διευκολύνη τα μέγιστα τας μεταγενεστέρας ενεργείας μας δια περαιτέρω τροποποιήσεις, διότι οι Τούρκοι θα γνωρίζουν ότι αντίδρασις των είναι αδύνατος ή επιζημία σοβαρώς δια την κοινότητά τους" (ό.π., σ. 254- 5).

Ακόμη πιο εντυπωσιακός είναι ωστόσο ο αντίστοιχος σχεδιασμός της ελλαδικής στρατιωτικής ηγεσίας την ίδια περίοδο, που όχι μόνο συμφωνεί αλλά και επαυξάνει σε εθνοσωτήρια υπεραισιοδοξία. Διαπιστώνοντας κι αυτή πως "η κατάσταση εις την Κύπρον τυγχάνει εκρηκτική και ότι εις το εγγύς μέλλον δέον να αναμένωνται γεγονότα, τα οποία δυνατόν να δημιουργηθώσι και προκληθώσι, είτε βάσει προγραμματισμένου σχεδίου εκατέρας των κοινοτήτων, είτε κατόπιν τυχαίου συμβάντος ή σοβαρού επεισοδίου εις βάρος κοινότητος τινός", μια άκρως απόρρητη μελέτη (6.12.63) του αρχηγού ΓΕΕΘΑ Ι. Τιπιλή καταλήγει, ούτε λίγο ούτε πολύ, στο συμπέρασμα ότι ο συσχετισμός είναι τόσο ευνοϊκός για την Ελλάδα, ώστε "συμφέρει όπως εις την Κύπρον λάβουν χώραν γεγονότα". Όχι μόνο "το Ελληνοκυπριακόν στοιχείον δύναται να αντιμετωπίση το Τουρκοκυπριακόν τοιοούτον", υποστηρίζει, αλλά και οι δυνατότητες της Τουρκίας προς επέμβαση είναι άκρως περιορισμένες, σύμπασα δε η διεθνής κοινότητα θα επέμβει ενεργά υπέρ των ελληνικών θέσεων! Η ανάλυση αυτή, που φέρεται να έχει υιοθετηθεί και από το Υπουργείο Αμύνης της πρώτης κυβέρνησης Γ. Παπανδρέου, κατέληγε στην προτροπή για "πολεμικήν ετοιμότητα της ελληνικής Δυνάμεως εν Κύπρω και ενίσχυσιν ταύτης δια την διευθέτησιν και προώθησιν της στρατιωτικής δραστηριότητος εν Κύπρω", με σκοπό την αντιμετώπιση των προβλεπόμενων "διακοινοτικών ταραχών" (ό.π., σ. 258-72).

Άγνωστο παραμένει σε ποιο βαθμό όλες αυτές οι ανεδαφικές και τουρκοφαγικές εκτιμήσεις οφείλονταν στον (ταγματάρχη, τότε) Δημήτριο Ιωαννίδη, που ως υπεύθυνος του γραφείου πληροφοριών της ΕΛΔΥΚ υπήρξε ο επικεφαλής των αξιωματικών που κατέστρωσαν τα σχέδια για την επερχόμενη ένοπλη αναμέτρηση. Άγνωστος είναι επίσης ο βαθμός επιρροών από ξένα κέντρα πάνω στον αρχηγό της "Οργάνωσης" και υπουργό Εσωτερικών του Μακαρίου, Γεωργιάδη, οι σχέσεις του οποίου με την Ιντέλιτζενς Σέρβις και τη CIA ήταν κοινό μυστικό (για λεπτομέρειες, βλ. Μ. Δρουσιώτης "ΕΟΚΑ. Η σκοτεινή όψη", Αθήνα 1998, σ. 89-147 & 366-71). Έχει πιστοποιηθεί, αντίθετα, ότι καθοριστική στη διατύπωση των "13 σημείων" υπήρξε η συμβολή του βρετανού Υπατου Αρμοστή, Λρθουρ Κλαρκ - ο οποίος, εκτελώντας σχετικές οδηγίες του Φόρεϊν Οφίς, όχι μόνο ενθάρρυνε σχετικά το Μακάριο, αλλά προέβη και σε ιδιόχειρες διορθώσεις στο επίμαχο κείμενο. Χαρακτηρισμένη ως "το αβύθιστο αεροπλανοφόρο της Ανατολικής Μεσογείου", η Κύπρος ήταν όντως ένα υπερβολικά στρατηγικό χαρτί για να αφεθεί ανενόχλητη από τους επιτελείς του Ψυχρού Πολέμου. Αυτό το γεγονός, ωστόσο, καθόλου δεν απαλλάσσει από τις ευθύνες τους όσους, συνεπαρμένοι από τις εθνοσωτήριες φαντασιώσεις τους, έπαιξαν με τη φωτιά...

(Ελευθεροτυπία 29/12/1999)

Αντιτάσσουμε τον πολιτισμό τζιαι την γιορτή στην βία της αστυνομίας

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΒΙΑ

Ανατολικός Μόλος Λεμεσού, 11 Απριλίου 2009: Η Κίνηση Πολιτών Λεμεσού Ενάντια στη Βία σε Συνεργασία με την Κίνηση Πολιτών Alert (<http://alertcy.wordpress.com/>) οργάνωσε ανοικτή εκδήλωση με ζωντανή μουσική, Djs, έκθεση φωτογραφίας και ζωγραφικό εργαστήρι δρόμου. Η εκδήλωση ήταν συνέχεια των κινητοποιήσεων που άρχισαν μετά την αθωωτική απόφαση του δικαστηρίου που εκδίκασε την υπόθεση του άγριου ξυλοδαρμού και βασανισμού δύο φοιτητών το Δεκέμβριο του 2005.

Μια φορά τζι' έναν τζιαιρόν είσιεν μια πολιτείαν ήσυχη που ούλλα ετζυλούσασιν καλά. Που κάτω που την τέντα του καφέ, εκαθούμαστων παρέα τζιαι επερνούσαμεν ωραία.

Όμως μιαν ημέραν εκαταλάβαμεν ότι επεριπαίζαν μας. Πίσω που την ράσιην μας εκάμνασιν τα δικά τους. Ποιοι; Τζείνοι που εβάλαμεν εμείς τζιαμέ να μας προστατεύουν, τζείνοι που τους πληρώνουμε εμείς κάθε μήνα που το υστέρημαν μας.

Αποφασίσαμεν ν' αντιδράσουμε μιαν ημέραν που δεν επήαιεν άλλο τζιαί εσηκωστήκαμεν που τον καναπέν. Είδαμεν που την τηλεόρασην, 10 αστυνομικούς να βασανίζουν με βίσιον πολλύν δκυο συνανθρώπους μας. Οι εικόνες αθύμισαν μας δικτατορίαν. Επεριμέναμεν να τους κάτσουν μέσα φυλακήν, τούτους τους εγκληματίες, αλλά αθώωσαν τους 3 χρόνια μετα!!! ΓΙΑΤΙ;

Γιατί τούτοι που τους ψηφίζουμε τζιαί τους πληρώνουμε για να μας προστατεύουν τζιαι να μας εκπροσωπούν, δεν κάμνουν το καθήκον τους;

Αντίθετα μιαν ζωην καλύφουν το ένα σκάνδαλο μετά το άλλο.

Επονηρευτήκαμεν...

Καλούμεν ούλλους τους δημοκρατικούς πολίτες να αντιδράσουν για να σηκώσει το ανάστημαν της η Δημοκρατία, τα ανθρώπινα δικαιώματα να νικήσουν τον σκοταδισμό τζιαι το παρασκήνιο, τες παρατυπίες, το μέσον, την «σήψην και την διαφθοράν» του συστήματος...

Ο Κύπριος πολίτης με μιαν φωνήν, απαιτεί δικαίωση, απαιτεί κάθαρση, απαιτεί Θεσμούς που να εμπιστεύεται τζιαι να τον υπηρετούν όπως πρέπει σε μιαν Δημοκρατίαν .

Εμείς αντιτάσσουμε τον πολιτισμό τζιαι την γιορτή στην βία της αστυνομίας, στην ψυχολογική βία των Θεσμών που μας γύρισαν την πλάτη και απλά δεν μας τιμούν.

Αξίζει να περάσετε από την ιστοσελίδα: <http://falies3.wordpress.com/> και <http://agrammata.wordpress.com/>

* Για τις Φάλιες

Οι Φάλιες* ξεκίνησαν το 2005 ως ηλεκτρονικό περιοδικό της ομάδας αντιπληροφόρησης ΑτυΠΟς με το σκεπτικό ότι ένα τέτοιο περιοδικό, πέραν από την ειδησεογραφία, θα αποτελούσε και τη βάση για ανάπτυξη του διαλόγου ανάμεσα σε διάφορα άτομα και ομάδες, κάτι που στην Κύπρο ήταν τότε πρακτικά σχεδόν ανύπαρκτο. Μετά από 3 χρόνια διεργασιών και με τη γειτονική εξέγερση να σπρώχνει και στο δικό μας χώρο τις διεργασίες καθορισμού σε πολιτικό και κοινωνικό επίπεδο προβάλλει ξανά, σε πιο ώριμη μορφή, η ίδια ανάγκη: της συνεύρεσης διαφόρων αφηγηριών σκέψης, τάσεων και πρακτικών. Ίσως έτσι να φανεί εκ νέου πού βρίσκεται η εναλλακτική-ελευθεριακή σκέψη, ποιες ριζοσπαστικές ιδέες υπάρχουν και ποιες μπορεί να είναι οι καινούριες μορφές πολιτικής δράσης με τα νέα δεδομένα.

Ξέρουμε ότι οι κατεστημένες κοινωνικές δομές βασίζονται σε έννοιες με κατεστημένο κοινωνικό περιεχόμενο. Θέλουμε να ανατρέψουμε αυτό το περιεχόμενο. Θέλουμε να διαρρήξουμε τα υπάρχοντα πλαίσια αντίληψης και να απαλλοτριώσουμε τις λέξεις από τις νεοφιλελεύθερες τους σημασίες -να κατανοήσουμε την ελευθερία ως κάτι πέραν της αγοράς, την εργασία ως κάτι πέραν της δουλειάς, την αξία ως κάτι πέραν της ποσότητας, την σεξουαλικότητα ως κάτι πέραν της διαφήμισης, την ασφάλεια ως κάτι πέραν της αστυνόμευσης, την κοινότητα ως κάτι πέραν του έθνους. Θέλουμε να ανοίξουμε θέματα που η εξουσία κρατά κλειστά γιατί δυναμιτίζουν την κοινωνική συν(εν)οχή.

Θέλουμε να 'νοιξομεν ΦΑΛΙΕΣ! **

Προσκαλούμε φαλιαδώρους*** για διχτύωση και συνεργασία. Σχολιάστε ή στείλετε μας βίντεο, φωτογραφίες, άρθρα, συνεντεύξεις, απόψεις, αναλύσεις στο falies@mail.org

*Φάλιες = τεχνητές τρύπες σε μεταλλείο που δημιουργούνταν με τη χρήση φαλιομηχανής (είδος κομπρεσέρ), όπου τοποθετούσαν εκρηκτικές ύλες για εξόρυξη του μεταλλεύματος.

**Ανοιώ φαλίες = (φράση που χρησιμοποιείται στην κυπριακή καθομιλουμένη, μεταφορική έννοια) αμφισβητώ τα δεδομένα, ταραζώ τα νερά, ανοίγω νέα θέματα .

***Φαλιαδώροι = ομάδες μεταλλωρύχων που χειρίζονταν τις φαλιομηχανές στα κυπριακά μεταλλεία

*και *** : από το *Μικρά Χέρια, Η συνεισφορά των παιδιών στα μεταλλεία της Κύπρου τον 20^ο αιώνα*, Λουκάς Αντωνίου, Κέντρο Μελέτης της Παιδικής και Εφηβικής Ηλικίας, Λευκωσία, 2004

Αλήθεια φάτσα φόρα

Υπάρχουν κάποιες ειδήσεις που πάντα μπαίνουν πρωτοσέλιδο, και κάποιες άλλες που πάντα κρύβονται στα πίσω πίσω φύλλα. Κάποιες που αναπαράγονται στα Μέσα Μαζικής Επικοινωνίας με τους διάφορους караγκιόζηδες να «τοποθετούνται» και να «καταδικάζουν», αλλά και κάποιες άλλες για τις οποίες πρέπει να ψάξεις (κατά προτίμηση με χάρτη σαν τον κρυμμένο θησαυρό των πειρατών), και να σκάψεις με κόπο κι ιδρώτα για να τις ξεθάψεις. Ειδήσεις που, αλίμονο, θα βγουν στο φως και την επομένη θα ξεχαστούν.

Μια τέτοια είδηση κάλυπτε μια ολόκληρη (!) σελίδα της προχτεσινής εφημερίδας. Κρατικό ίδρυμα για άτομα με ειδικές ανάγκες στα όρια της αθλιότητας. Η απαράδεκτη, απάνθρωπη συμπεριφορά των λειτουργών βγαίνει στο φως. Μαθαίνουμε έκπληκτοι για τη βιαιότητα, τις εξευτελιστικές συνθήκες διαβίωσης, την κακομεταχείριση, την αμέλεια. Μαθαίνουμε έκπληκτοι ότι όσοι λειτουργοί προσπάθησαν να πουν, να κάνουν κάτι, απολύθηκαν. Μαθαίνουμε έκπληκτοι ότι το Γραφείο Ευημερίας ήταν ενήμερο για τις καταγγελίες εδώ και μήνες, χρόνια, αλλά το ζήτημα κωλυσιεργεί, κάπου χαμένο στη μετάφραση (ή τη γραφειοκρατία).

Έκπληκτοι. Είμαστε αλήθεια έκπληκτοι; Ντρέπομαι, μα θα το πω. Εγώ δεν ένιωσα έκπληξη. Ένιωσα πολλά, μα όχι έκπληξη. Γιατί ήξερα, είχα ακούσει. Και δεν είμαι η μόνη, είμαι σίγουρη. Ακόμη μια αλήθεια που πλανάται κάπου στον αέρα. Από εκείνα τα μυστικά που όλοι ξέρουν, αλλά κάνουν ότι δεν καταλαβαίνουν, δεν αντιδρούν. Ακόμη μια αλήθεια που αιωρείται, αλλά δεν καταγράφεται. Όσο αιωρείται κανείς δεν έχει πρόβλημα, άμα καταγράφεται μας ενοχλεί.

Διότι άμα τη σκέψη σου την κάνεις λέξεις και την εκφράσεις, πάει. Δεν μπορείς να το πάρεις πίσω. Και δεν μπορείς να προσποιηθείς ότι δεν το είπες. Και ο άλλος δεν μπορεί να προσποιηθεί ότι δεν το άκουσε. Η αλήθεια φάτσα φόρα. Και δεν μπορείς να την αποφύγεις.

Αυτό είναι το πρόβλημά μας σε τούτο το νησί. Όλοι προσπαθούμε, η κοινωνία προσπαθεί να αποφύγει αυτή ακριβώς τη στιγμή που πρέπει να αντιμετωπίσει την αλήθεια. Την οποιαδήποτε αλήθεια. Σε κανένα δεν αρέσει η αλήθεια. Έτσι κλείνουμε τα μάτια, βάζουμε το κεφάλι βαθιά στο χώμα και νιώθουμε ανακούφιση, βέβαιοι ότι κρυφτήκαμε καλά (τι χαζά ζώα οι στρουθοκάμηλοι) Το σημαντικότερο: δεν μιλάμε. Κρατάμε τα χείλη μας σφραγισμένα, ερμητικά, σε ό,τι ακούμε κι ό,τι αντιλαμβανόμαστε. Αν δεν μιλήσεις, αν δεν το πεις, τότε δεν ισχύει. Προσοχή. Μόνο μην πεις την αλήθεια, μην την γράψεις, γιατί τότε θα αποκτήσει υπόσταση. Τότε μόνο ο αρμόδιος γίνεται υπεύθυνος. Τότε μόνο πρέπει να κάνεις κάτι.

Δε θες να γίνει κάτι τέτοιο έτσι;

Γιατί να θες να διαταράξεις τη γαλήνη;

Τη γαλήνη της αδιαφορίας, τη γαλήνη της σιωπής, τη γαλήνη της συνενοχής.

Ερυκίνη

**Περιθωριακές Φιέστες Δρόμου και Βλέμματα Περαστικών
(η μήπως Βλέμματα που Περιθωριοποιούν και Φιέστες Δρόμου
που δεν είναι Περαστικές;)**

Ναι! Τα παιδιά είναι στους δρόμους ξανά
κι ακούω παντού δυνατά,
φωνές να διαταράσσουν την κοινή ησυχία
κι έτσι να συνεχίζεται του δρόμου η ιστορία.
Ναι! Είναι του δρόμου η ομορφιά,
με πλάνεψε κι εμένα κάποτε παντοτινά
και τώρα οι φωνές μου μοιάζουνε μελωδία...

Ο Δρόμος, Μεθυσμένα Ξωτικά

Πριν μερικές μέρες έτυχε να παρακολουθήσω - και εννοώ ως εξωτερικός παρατηρητής χωρίς να συμμετάσχω- μια φιέστα δρόμου. Μια γιορτή που στήθηκε από το πουθενά και το ίδιο ξαφνικά σαν περαστική μπόρα διαλύθηκε αφήνοντας πίσω, μόνα αποδεικτικά στοιχεία να μαρτυρούν το πέρασμά της 3 στραπατσαρισμένα τενεκεδάκια μπίρας να ακροβατούν στην άκρη από ένα παγκάκι και μερικές σκόρπιες αράδες να σκαφαλώνουν στον τοίχο. Το σκηνικό απόλυτα ονειρικό με συνεπέρα και με καθήλωσε για όσο διήρκεσε η φιέστα. Πόσο καιρό είχε στ' αλήθεια να δω παιδιά στους δρόμους να διασκεδάζουν χωρίς να ξοδεύουν αλλά παίρνοντας το ένα το χέρι του αλλουνού κι αρχίζοντας το χορό. Παιδιά 13, 14, 15, 16, 30 χρόνων και ένα μικρό ξωτικό να μπλέκεται στα πόδια τους και να περιμένει υπομονετικά να του φέρει μια κοπέλα μαγικά... Δύο ηχεία, μερικά ποδήλατα, μια μπάλα, παγωμένη μπίρα και μεγάλες δόσεις ανεμελιάς, χαράς και... περιθωριοποίησης. Περιθωριοποίησης ναι, και δυσπιστίας κι αποστροφής σαν αυτή που είδα στο βλέμμα μιας καλοντυμένης γυναίκας που έτυχε να περνάει από κει. Η «κυρία» αυτή και άλλοι πολλοί περαστικοί είδαν στα παιδιά αυτά μόνο τα μακριά καρό παντελόνια και τα αρβυλάκια με τα λυτά κορδόνια. Ξέχασαν όμως, ή εσκεμμένα παρέλειψαν να παρατηρήσουν τα χαμογελαστά πρόσωπα, τα εκφραστικά φωτεινά μάτια και τις αυθόρμητες κινήσεις τους. Ίσως ίσως να σκέφτηκαν κιόλας καθώς απομακρύνονταν ανοίγοντας το βήμα τους: «μα δεν έχουν γονείς τα παιδιά αυτά, δεν τα βλέπουν πως είναι τι κάνουν που κυκλοφορούν να τα μαζέψουν» και εφησυχασμένοι στη σκέψη ότι η δική τους κόρη είναι σπίτι και στολίζεται για την καθιερωμένη σαββατιάτικη έξοδο σε

γνωστό- ασφαλές- κοσμικό χώρο «διασκέδασης»¹ σε πολυσύχναστο κεντρικό δρόμο, να συνέχισαν τη βόλτα τους.

Κι όμως...

Δεν ξέρω αν έχω δει κάτι πιο όμορφο τα τελευταία χρόνια στην Κύπρο από την εικόνα των παιδιών που διασκεδάζαν² στη μέση μιας πλατείας. Από τα παιδιά αυτά που βάφουνε τους τοίχους με μπόγιες και όχι τα πρόσωπα τους με προϊόντα μακιγιάζ, που φοράνε ρούχα χωρίς διάσημα λογότυπα και που δεν τα νοιάζει τι πιστεύουν οι άλλοι γι αυτά. Από τα παιδιά αυτά που δεν βιάζονται να μεγαλώσουν κι ούτε ανησυχούν να αποδείξουν σε κανέναν ότι μεγάλωσαν, που δεν έχουν ανάγκη να ξεδέψουν το μισό μηνιαίο, δικό τους ή αυτών που τα συντηρούν, για μια βραδινή τους έξοδο, που δεν θεωρούν ότι το να χορεύεις κι ας μην ξέρεις τα βήματα είναι uncool και που καμία σημασία δεν δίνουν στα βλέμματα όσων τα κοιτάνε εξεταστικά.

Τόσο άδικοι γίνονται οι άνθρωποι καμιά φορά! Κοιτάνε υποτιμητικά και με καχυποψία αυτούς που καθισμένοι σε μια πλατεία πίνουν μπύρα και γελάνε δυνατά απολαμβάνοντας την παρέα φίλων κι όμως τους φαίνεται απόλυτα φυσιολογικό να πληρώσουν για ένα μπουκάλι οινόπνευμα το εννιαπλάσιο της κανονικής του αξίας για να το καταναλώσουν με σοβαροφανές ύφος, μέσα σε έναν κλειστό χώρο όπου η μουσική είναι τόσο δυνατή ώστε να αποτυγχάνει κάθε προσπάθεια επικοινωνίας με το διπλανό τους, ενώ ταυτόχρονα ένας άτυπος κανονισμός απαγορεύει την εκτέλεση ακόμη και της παραμικρής χορευτικής κίνησης.

Η «περιθωριακή» μειοψηφία που συμμετείχε στη φέστα μοιάζει να πασχίζει να

κρατήσει ανοιχτή τη χαραμάδα για τον άνεμο της αλλαγής κι αποτελεί απόδειξη ότι η εναλλακτική διασκέδαση μπορεί να υπάρξει ως επιλογή και στην Κύπρο των χλιδατών clubs. Μια διασκέδαση στην οποία κανένας πορτιέρης δεν θα αποφασίσει τη συμμετοχή σου και όπου το όνομα και η οικονομική σου κατάσταση δεν έχουν καμία απολύτως σημασία. Μόνη προϋπόθεση συμμετοχής: να είσαι απλά ο εαυτός σου.

Δήμητρα

¹ Ο όρος διασκέδαση χρησιμοποιείται εδώ κατ' ευφημισμό, αν κρίνουμε απ' την προσωπική εμπειρία της συγγράφισσας.

² Θα ήθελα να διευκρινίσω ότι ο όρος χρησιμοποιείται αυτή τη φορά με την κυριολεκτική του σημασία αλλά και πάλι με βάση εντελώς υποκειμενικά κριτήρια (βλ. προσωπική εμπειρία).

φοιτώ, φοίτησα, έχω φοιτήσει, ξέχασα...

Η τελευταία μέρα της φοιτητικής σου ζωής, η επιβράβευση των κόπων μιας τετραετίας, η απονομή ενός τίτλου που θα σε χαρακτηρίζει για μια ζωή είναι αναμφίβολα μια σημαντική μέρα της ζωής σου. Για τους περισσότερους το πτυχίο είναι ένα σημαντικό χαρτί που θα το κορνιζάρουν και θα το κρεμάσουν στον τοίχο τους. Γι' αυτούς και άλλους λόγους τα ακαδημαϊκά ιδρύματα ανά τον κόσμο αποφάσισαν πως δεν θα δίνουν τα πτυχία σε ένα γραφείο στο ισόγειο κάποιου διοικητικού κτιρίου με σειρά προτεραιότητας, αλλά πως η απονομή τους αξίζει μια γιορτινή ατμόσφαιρα και λίγη επισημότητα. Σε ένα μικρό πανεπιστήμιο όπως το δικό μας, δικαίως ίσως, αφιέρωσαν μια μέρα του καλοκαιριού γι' αυτή την τελετή.

Έχω πάει σε δυο τελετές αποφοίτησης, σε καμία από τις δύο όμως δεν αποφοίτησα! Είχα πάει εκεί ως φωτογράφος, και έτσι είχα τη δυνατότητα να παρακολουθήσω σχεδόν κάθε πτυχή της τελετής.

Από το 1992 που ιδρύθηκε όμως, το πανεπιστήμιο μεγάλωσε, οι μέρες της τελετής από μία έγιναν τρεις, και ο βασικός λόγος ύπαρξής της χάθηκε, αφού γίνεται ακόμα και αν δεν είναι έτοιμα τα πτυχία να απονεμηθούν. Συγκεκριμένα σε μία από τις δυο φορές που παρευρέθηκα στην τελετή, ο χρυσοποικίλος φάκελος δεν περιείχε πτυχίο αλλά ένα χαρτί με τις ημερομηνίες παράδοσης των πτυχίων από τα γραφεία της φοιτητικής μέριμνας. Οι εκατοντάδες φοιτητές που αποφοιτούν κάθε χρόνο σε συνδυασμό με τις πολύωρες ομιλίες και βραβεύσεις καθιστούν την τελετή χρονοβόρα και κουραστική για τους καλεσμένους. Η τήβεννος σε μαύρο χρώμα και ο καυτός καλοκαιρινός ήλιος της Λευκωσίας κάνουν το βαρύ μεικ-απ να δυσανασχετεί πάνω στα γυναικεία πρόσωπα. Οι καθιερωμένες τμηματικές φωτογραφίες γίνονται μεσ' τον ήλιο, βιαστικά και σαν αγγαρεία. Η αναμονή είναι μεγάλη, και η στιγμή της παράδοσης του πτυχίου δύσκολη και για μας και για τους φοιτητές. Μια μικρή κίνηση του λακαρισμένου μαλλιού, μια γκριμάτσα, το χέρι ενός συγγενή που επιδεικνύει υπερβάλλοντα ζήλο, η δυο κλειστά μάτια αχρηστεύουν την πολύτιμη φωτογραφία με τον πρύτανη μια για πάντα.

Στο τέλος της τελετής ένιωθα πως δεν αποφοίτησαν φοιτητές αλλά όνόματα. Η διαδικασία έχει καταντήσει μια τυπικότητα και τα πτυχία παραδίδονται μηχανικά. Το άγχος για όλους είναι πολύ και τα λάθη δεν λείπουν: ένα σφάλμα στην αλφαβητική σειρά και ο καθένας παίρνει το πτυχίο του επόμενου. Η βραδιά προχωράει και όλοι βιάζονται όλο και πιο πολύ να φύγουν από το προαύλιο για να πάνε να διασκεδάσουν στο αγαπημένο τους νυχτερινό κέντρο.

Γυρίζω λίγο το χρόνο πίσω και θυμάμαι τις βραβεύσεις στην αρχή της τελετής. Οι βραβεύσεις χάνουν το νόημά τους όταν τα πρώτα 10 βραβεία

συγκεντρώνονται στα χέρια 2-3 κορυφαίων φοιτητών και κατανοούν παρωδία όταν τα βραβεία κοινωνικής προσφοράς της ΦΕΠΤΑΝ απονέμονται στα τρία πρωτοκλασάτα μέλη της, υψηλόβαθμα στελέχη των δύο μεγάλων παρατάξεων. Στην τρίτη μέρα της αποφοίτησης του 2007 ένας μηχανικός από την εταιρία που κατασκεύασε την γέφυρα Ρίου - Αντιρρίου έχει προσκληθεί να παρουσιάσει επιστημονικά την σεισμική συμπεριφορά της γέφυρας. Η ομιλία (που είναι στα αγγλικά) είναι πολύ ενδιαφέρουσα για κάποιον μηχανικό, με πολλές λεπτομέρειες, εικόνες αλλά και επιστημονική ορολογία. Το λάθος είναι πως εκείνη τη συγκεκριμένη μέρα δεν αποφοιτά κανένας μηχανικός. Το κοινό - μπαμπάδες, μαμάδες, παππούδες και γιαγιάδες που ήρθαν μόνο και μόνο για να δουν τον κανακάρη τους να σφίγγει το χέρι του πρύτανη, με τον πολύτιμο φάκελο στο αριστερό και την ανθοδέσμη υπό μάλης- χειροκροτά με ανυπομονησία κάθε φορά που ο ομιλητής κάνει μια παύση. Η εικόνα της θεατρικής παράστασης συμπληρώνεται από τους κοσμήτορες- γλάστρες που κοσμούν το βήθρο της αυλής των κεντρικών οι οποίοι, ντυμένοι στις υπερφίαλες τηβέννους τους, είναι έτοιμοι να κοιμηθούν. Θα μου πείτε "και τι να κάνουμε, να παίρνουμε το πτυχίο μας μια μέρα του Ιούλη από την ευγενέστατη κυρία στη φοιτητική μέριμνα;" Όχι, η δικιά μου ιδέα για την αποφοίτηση, είναι να μαζεύεται το κάθε τμήμα, φοιτητές και καθηγητές, σε ένα ξεχωριστό χώρο, με ένα ποτήρι κρασί, ώστε να μπορούν να γιορτάσουν όλοι μαζί αυτή την ημέρα. Να απονέμονται τα πτυχία με την απαραίτητη επισημότητα και με την απαιτούμενη προσοχή σε κάθε άτομο ξεχωριστά. Να υπάρχει η ευκαιρία να συζητήσουν όλοι πιο χαλαρά και να μετατραπούν οι σχέσεις διδάσκοντος-διδασκόμενου σε σχέσεις συναδέλφων μέσα σε λίγες ώρες. Ιδανικά, οι καθηγητές να κάνουν την αυτοκριτική τους και να πουν τα οράματά τους για την σχολή της επόμενης μέρας και οι φοιτητές να καταδείξουν τα κακώς κείμενα χωρίς τους συνήθεις ενδοιασμούς. Εγώ θα ήθελα να το πάω ακόμα πιο μακριά. Θα μου άρεσε να φέρει ο κάθε ένας από ένα ποτό, κάποιος την κιθάρα του και αφού τελειώσουν οι επισημότητες να καθίσουμε μέχρι το πρωί στο γρασίδι να θυμηθούμε όλες τις καλές στιγμές, να τραγουδήσουμε, να ονειρευτούμε αυτά που έρχονται αν είναι δυνατόν. Με άλλα λόγια να διασκεδάσουμε πραγματικά, κι όχι σαν σαρδέλες σ' ένα από τα club της πόλης. Παρ' όλα αυτά, μια κονσερβοποιημένη αποφοίτηση ίσως είναι ο πιο ταιριαστός επίλογος σε μια κονσερβοποιημένη φοιτητική ζωή. Μια φοιτητική ζωή όπου τα μαθήματα, η συμπεριφορά, το ντύσιμο, η διασκέδαση είναι προδιαγεγραμμένα, τελειώνει με μια φιάστα όπου οι θέσεις, τα λόγια, οι πράξεις, η εμφάνιση, η σειρά είναι καθορισμένα.

Σκέψεις πάνω στο κρεβατάκι της αισθητικού

Η αποτρίχωση του bikini είναι light σαδομαζοχισμός. Μέλι εδώ. Μέλι εκεί. Και δώσ' του να ξιτιμάζω που μέσα μου την καημένη τη Γιώτα (Αου! Γαμώτο! Μπιιπ!) Αλλά ξέρεις τι λένε. Τράβα πόνο για ομορφιά. Έτσι. Να καθαρίζεις. Να βλέπεις μετά τον καθρέφτη και να λες «Φτου μου! Τι ωραία γκόμενα που είμαι!»

Παρόλα αυτά και πάλι αναρωτιέμαι προς τι όλη η φασαρία. Ίσως το θέμα με το «άτριχο ιδανικό» να είναι εντελώς πολιτικό. Αφήνω τη Γιώτα να μου μελώσει τα χέρια μου και τα κοιτάζω με ευχαρίστηση-«όπως το κλωούν του μωρού»-αμέσως κάνοντας άσχημο συνειρμό: αν μοιάζεις με μωρό σου φέρονται σαν μωρό. Η δομή του φετίχ: σε ανυψώνει τη μια με λατρεία («Μωράκι μου εσύ! Είσαι μια Θεά!» λέει ο γκόμενος ανοίγοντας όλο φροντίδα την πόρτα του αυτοκινήτου) για να σε καταβαραθρώσει την άλλη (υπόνοια πως είσαι ανίκανη να ανοίξεις την πόρτα μόνη σου). Και περνάω τον καιρό μου αποτριχώνοντας τα χέρια μου «όπως το κλωούν του μωρού» ενώ οι άντρες πολιτικοποιούνται και κυβερνούν τον κόσμο κάνοντας πολέμους και μαλακίες.

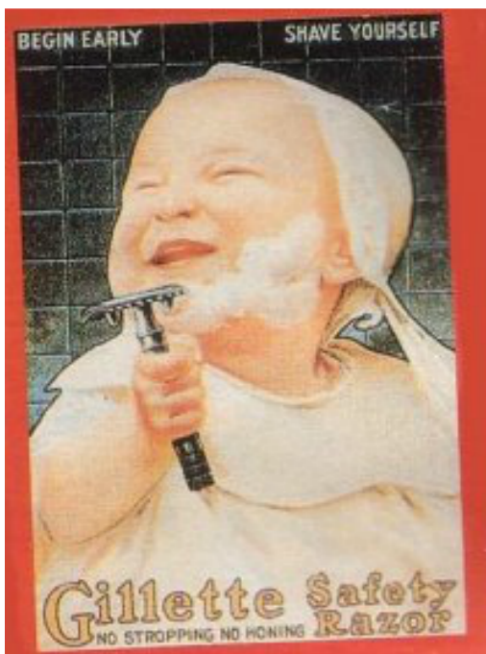
Αηω, δεν θέλω να φανώ ουσιοκράτισσα so για να γίνω πολιτικά ορθή: έτσι και αλλιώς το ρήμα «βλέπω» μας στοιχειώνει όλους. Τα κομπλιμέντα, όποια κατεύθυνση και αν έχουν, είναι χειροκροτήματα της νόρμας. Ψέματα είπε ο Νίτσε. Ο Θεός δεν πέθανε. Ακόμα εγκαταστημένος μέσα μας είναι, α λα Πανόπτικο του Foucault: Το Πανόπτικο εμφανίζεται στα αρχιτεκτονικά σχέδια φυλακής του Jeremy Bentham και χρησιμοποιείται από τον Foucault ως παράδειγμα για τη δομή της εξουσίας. Πρόκειται για ένα πύργο παρακολούθησης που περιτριγυρίζεται από κελιά. Από αυτό τον κεντρικό πύργο ήταν δυνατό να παρακολουθείς κάθε κρατούμενο οποιαδήποτε ώρα. Οι κρατούμενοι ήταν απολύτως ορατοί για το άτομο στο Πανόπτικο μα τα ειδικά παράθυρα στον πύργο δεν επέτρεπαν στους κρατούμενους να το δουν. Αυτή η διαρρύθμιση του χώρου προκαλούσε περίεργα εφφέ. Οι φυλακισμένοι, έχοντας την αίσθηση ότι ο φύλακας θα μπορούσε να τους παρακολουθεί οποιαδήποτε στιγμή ανέπτυσαν σιγά σιγά ένα εσωτερικό σύστημα αυτοπαρατήρησης. Έτσι ελέγχονταν ακόμα και αν στον πύργο δεν υπήρχε φύλακας.

Παρόμοια αυτορυθμιζόμαστε όλοι ανάλογα με τα πρότυπα ομορφιάς κάθε εποχής. Κανείς δεν ξέρει ποιός βλέπει, και αν βλέπει κάποιος από τον πύργο παρακολούθησης. Έχουμε όμως την αίσθησή του, αυτοπαρατηρούμαστε και αλληλοπαρατηρούμαστε, γινόμαστε ταυτόχρονα αποτελέσματα και φορείς εξουσίας. Αφού, λαλεί και ο Foucault, (το παράκανα με την επίκληση στην αυθεντία?) εξουσία δεν είναι αρνητική δύναμη καταπίεσης αλλά θετική δύναμη

που παράγει αποτελέσματα, είδη λόγου, επιθυμίες, αποικιοκρατεί τα σώματά μας και διευθετεί τις πιθανότητες.

«Μωρή! Ίνταλως κυκλοφορείς έτσι?» μου σύρνει η Γιώτα θωρώντας το φρύδι μου που συναγωνίζεται αξιοπρεπώς το φρύδι του παππού μου. Παίρνω απολογητικό ύφος: «Έ άρκησα λλίο να έρτω α?» «Hello!» Οπλίζεται με τη τσιμπίδα και διά πάνω μου με τουπέ. «Τωρά έγινες πλάσμα» μου λέει τελειώνοντας. Κοιτάζω με ικανοποίηση τον καθρέφτη.

Στα αυτιά μου ξανααντηχεί η φράση «Τωρά έγινες πλάσμα». Παράξενη λέξη αυτό το «γίνομαι». Νοιώθω σαν να τρέχω επί τόπου, σαν ποντίκι σε τροχό

μέσα στο κλουβί, νομίζοντας πως προχωρώ, κυνηγώντας το φάντασμα του καθρέφτη: ακίνητες εικόνες ομορφιάς. Δεν θα κατεβώ από τον τροχό. Ο φύλακας μπορεί να παρακολουθεί. Δε θα βάλω μουστάκι στην Μόνα Λίζα μου ούτε θα εκθρονίσω τον παρατηρητή μέσα μου. Αυτός ο πίνακας αποκλείει: την τρίχα που μεγαλώνει επαναστατικά, τις ρυτίδες, τα σπυράκια, την κυτταρίτιδα, τις ραγάδες, το πάχος, το μαλλί που πετάει, τα σακουλωμένα μάτια, τα λάθος ύψη, τα προγούλια, τις κρεατοελιές, τους αυθάδικους κώλους. Κι όμως, αυτό που μένει έξω από την κορνίζα του πίνακα τον απειλεί και

που θα πάει, θα του κάνει κάποτε check mat, γιατί τίποτε δεν είναι μόνιμο.

Η Γιώτα μου βάζει ενυδατική. Κουτσομπολεύουμε, λέμε τα νέα μας, γελούμε. Τίποτα δεν παίρνουμε στα σοβαρά σε αυτή την παράσταση, σε αυτή τη σκηνή.

Μαριλένα Στυλιανού

ΣΤΕΓΝΑ

Ωραίο παιδί ο απέναντι. Θυμάμαι στην ταινία τον Coppery να αιτιολογεί την δημιουργία των αναγνωστηρίων: for the people to get laid, με την -κατ' εξαίρεση ηδονιστική- προφορά αγγλικούρα, ακόμα κι ετοιμοθάνατο θα τον ερωτεύουσιν, το στόμα του, το κεφάλι έστω.

Εδώπέρα, το αναγνωστήριο δεν λειτουργεί ως τέτοιο. Οι άνθρωποι απλώς, δεν πηδούνται. Είμαι σίγουρη πως αν γινόταν μια στατιστική μελέτη το πανεπιστήμιο Κύπρου θ' αριθμούσε τις περισσότερες αποχιακές γκόμενες κι ακόμα κι αυτές που το διασκέδαζαν θα το καναν στα πλαίσια της θεσμοθετημένης σχέσης. Δεν βγάζω το μουνί μου απ'έξω, άλλωστε, δεν θα μίλαγα αν δεν είχα ζήσει τον απάνθρωπο ύπνο. Κοιμωμένες, ορθόδοξες, κορίτσια του lifestyle, που και που καμιά πουτανίτσα - όπως τείνουν να τις χαρακτηρίζουν οι καθωσπρέπει κώλοι- εξ Ελλάδος, ερασμίτισσα ελευθέρων ηθών.

Οι κοιμωμένες την έχουνε καλά κι οι ορθόδοξες: ενοχοποίησαν σε τέτοιο βαθμό την πράξη που δεν υπάρχει πια ίχνος ορμονικής διαμαρτυρίας και κανένα όργανο που εμφανίζεται στις ώρες του μαθήματος σε κανα κείμενο του Λουκιανού δεν αποτελεί πια ερέθισμα για κάβλωμα. Οι ξωβαμμένες με τις γόβες βέβαια, πηδούνται κανονικά, ωστόσο, με γκόμενους κριτηρίων -αμάξι, κινητό, αποτρίχωση- και το παίζουν καθωσπρέπει στις φετιχιστικές συζητήσεις ή στην ανήθικη ομολογία: βαράω μαλακία όντι γυναίκα.

Το παραδέχομαι, η σεξουαλικότητά μας είναι εγκεφαλική (εξαιρούνται κάτι γαμιόλες και κάτι καριόληδες): για παράδειγμα στην απόφαση με ποιον θα πάω, παρεμβαίνουν χίλιοι παράγοντες-βικέλες που αποφασίζουν για το αποτέλεσμα κι εγώ διαπιστώνω πως όσο περισσότερο σκέφτομαι τόσο δυσκολότερο μου είναι να γαμάω/γαμιέμαι (ιδιαίτερα το δεύτερο, για όσες παλεύουνε ακόμα με τις εσωτερικευμένες νόρμες). Ακόμα κι εκείνες τις στιγμές που στρέφεσαι εναγώνια στον De Sade για κάτι περισσότερο φυσικό και λιγότερο επισωρευμένο, διαπιστώνεις τελικά πως κι η Αυγουστίνα Ντε Βιλμπλάνς του ερωτικού τεχνάσματος, έχει αποσπάσει την σεξουαλικότητά της από την ετεροφυλοφιλία προς χάριν της απάρνησης της διάκρισης: αρσενικό εξουσιάζει έναντι θηλυκού και κάπως έτσι αποφάσισε να πάρει την λεσβιακή της εκδίκηση- μια εκδίκηση σεξουαλικής φύσεως που ξεκινάει από κοινωνικοφυλετικά κριτήρια (για το τέλος του τεχνάσματος όπου τελικά η ορκισμένη λεσβία γίνεται straight και καθωσπρέπει κυρία του οίκου της παραθέτω απλώς, εις βοήθειαν ερμηνείας τις λέξεις ειρωνεία, φύλο- συγγραφέας- πλάνη θανάτου, έρωτος και ματαιότητα του προσδιορισμού της σεξουαλικής μας ταυτότητας(:)).

Όπως και να'χει, για να γυρίσουμε πίσω στα καθ'ημάς, το θέμα είναι πως η σεξουαλικότητα των περισσότερων, πάει πλάι πλάι με τις κληρονομίες μας.

Το σεξ εδωπέρα δεν φτουράει διότι οι φιλοσοφίες που το χουνε τοποθετήσει χαμηλά κι επιμένουμε στην ενοχοποίηση κάθετί σαρκικού δεν έχουν ακόμα ξεφτίσει. Θρησκείες, οικογένειες, πνευματικότητες και Άγιος ο Θεός, μια συντηρητική κοινωνία που θέλει τον αντρα να γαμάει την γυναίκα και να το κάνει βούκινο και την γυναίκα να φλερτάρει εμμονικά με τον παρθενικό της υμένα. Θυμάμαι στη συζήτηση με τις συμφοιτήτριες την ομολογία 'Ναι καλά, ανέγγιχτες, αλλά τις φαντασιώσεις που χουμε κάνει καμιά πουτάνα δεν τις έχει δει στον ξύπνιο της'. Πώς μια κοινωνία οδηγεί τα παιδιά της στη στέρηση και την ενοχοποίηση μιας φυσικής πράξης στην οποία οφείλει την ύπαρξή του το είδος που την αποτελεί; Ωραία, δεν ισχυρίζομαι πως όλο το πανεπιστήμιο φοράει ζώνην αγνότητος ωστόσο, αυτό που γίνεται στα Κεντρικά κι ιδιαίτερα στη Φιλοσοφική Σχολή, ο Θεός το ξέρει κι ο Διάλογος το λιβανίζει. Καθείς επαναλαμβάνει τις κινήσεις του, κάτι σαν αναμονή Γκοντό, περιμένοντας τον έρωτα να του' ρθει ουρανοκατέβαρα στο κεφάλι, έναν έρωτα που δεν έχει να κάνει με τρέλες στις Σεϋχέλες, ούτε καν μ' εκείνη την απέλπιδα ικανότητα να αγαπήσουμε τον άλλον όπως είναι στ' αλήθεια, πέρα από τις νόρμες και τα αισθητικά πρότυπα που μας επέβαλε κι η παλαιόθεν τέχνη κι ο σύγχρονος κόσμος της μαζικής κατανάλωσης.

Δεν είναι μόνον τα πρέπει μιας αποστεωμένης θρησκείας (το εκκλησάκι φαντάζομαι το' χουμε όλοι παρατηρήσει) και μιας παραδοσιακής κοινωνίας που καθιστούν την άφεσή μας δυσκολότερη, μα και τούτο το lifestyle που μας έχει κάτσει στο σβέρκο για τα καλά κι η αντίληψή του για το σώμα, ως ένα αντικείμενο που αρχίζει να απαρνιέται το συγκυριακά ωραίο της φύσης σε τέτοιο σημείο που να θέλει να το κάνει διαστρεβλωμένο κανόνα, στον οποίον θα πρεπε όλοι να περιπέσουν μέσα από την κατανάλωση των πλαστικών επεμβάσεων, των ινστιτούτων αδυνατίσματος, των οίκων επωνυμίας και φίρμας. Κανείς δεν θα με πείσει πως στο μυαλό μιας γυναίκας σήμερα, δεν κυκλοφορεί ένα ανδρικό πρότυπο ταριχευμένο μέσα από τον χώρο του lifestyle κι αντιστοίχως, για τον άντρα, μια μουνάρα που τώρα πια δεν έχει τίποτα φυσικό πίσω από τα μεγάλα γυαλιά, το πουδραρισμένο πρόσωπο και την στημένη πόζα. Κι ανάμεσα σ' όλα αυτά, επισωρευμένοι και μάταιοι, αναζητώντας ένα χαμένο φυσικό ένστικτο, οι περισσότεροι αδυνατούμε να απολαύσουμε εκείνο που μας δόθηκε και θάψαμε: την δυνατότητα και την επιθυμία μας για μιας μικράς έστω, διαρκείας ένωση που αφήνει πίσω τους κολάφους των κανόνων και της γράμμωσης.

Πετρονία

Η Ντάγκλα μιας αποφοιτούσας

Γιατί τύποι σαν κι εμένα είναι ξύπνιοι τέτοιες ώρες.

Γιατί ξύπνιοι τύποι σαν κι εμένα είναι ξύπνιοι τέτοιες ώρες.

Και προπάντως γιατί πάντα μου' ρχεται να γράψω κάτι τέτοιες ώρες σαν κι αυτήν:

Είμαι ξύπνια γιατί ξύπνησα αργά.

Επειδή είμαι ξύπνια όμως δε θα μείνω μόνο σ'αυτο.

Γιατί ξύπνησα αργά; επειδή κοιμήθηκα αργά.

Τι έκανα και κοιμήθηκα αργά;

Τίποτα, απλώς ξύπνησα αργά.

Τέτοια ώρα, ένας ξύπνιος άνθρωπος σαν κι εμένα δε μπορεί να κοιμηθεί.

Και περιορίζομαι τόσο πολύ. Και ταυτόχρονα μπορώ να είμαι όσο ελεύθερη θέλω.

Δε μπορω να κανω πολλα περισσοτερα απ'το να κάτσω να γραψω σ'ενα κομματι χαρτι, αλλα σ'αυτο το χαρτι μπορω να γραψω ο,τι μου καπνισει!

Η αποδραση.

Η αποδραση απο την πραγματικοτητα;

Η αποδραση απο την αληθεια.

Εισαι τοσο σιγουρος οτι καταλαβαινεις τι λεω τοση ωρα.

Παντα τοσο σιγουροί ειστε.

Γι'αυτο σας βαριεμαι.

Δε μπορω να αρκουμαι σε κατι σιγουρο. Ειτε αυτο ειναι δουλεια, ειτε ειναι ερωτικη σχεση, ειτε ειναι η πολη που ζω ή το ποση ωρα καθομαι στην τουαλετα. Μου τη δινει επισης να μου ζητανε να κανω κατι που δε χρειαζεται να κανω. Μου τη δινει οταν τους λεω οχι.

Μου τη δινει που οταν με ρωτανε πραγματα πρεπει να απανταω. Μου τη δινει που οταν βαριεμαι, ψαχνω να βρω κατι να κανω. Μου τη σπαιει οταν διασκεδαζω. Μου τη σπαιει ακομα περισσοτερο η επομενη μερα που ειμαι σκατα.

Ειναι πολυ ψυχοφθορο το να χρειαζεται να γινεσαι λιωμα για να διασκεδασεις.

Δεν αντεχω αυτους που υποστηριζουν οτι δεν χρειαζεται να γινεις λιωμα για να διασκεδασεις. Το λενε ή επειδη ειναι λιωμα ή επειδη δεν ηταν ποτε.

Μ'αρεσει οταν χορευω. Ειμαι γεννημενη χορευτρια.

Ειμαι ενας ανθρωπος που γραφει σ'ενα κομματι χαρτι.

Για την ακριβεια γραφω σ'ενα κομματι πλαστικο.

Καθε πληκτρο που ακουμπω εμφανιζει ενα συμβολο στην οθονη.

Μπορω να γραφω και να σβηνω οποτε και οσο θελω.

Ειναι τοσο πρακτικος ο υπολογιστης μου.

Σκεφτομαι να αλλαξω φοντο στην επιφανεια εργασιας.

Η γιαγια μου εχει πλυνει τη ριγε φούστα μου.

Ο σκυλος μου εχει πρησμενα αρχιδια.

ΜΟΥ ΤΗΝ ΣΤΠΑΝΕ ΠΟΛΥ ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΠΗΔΑΝΕ ΑΠΟ ΤΟ ΕΝΑ ΘΕΜΑ ΣΤΟ ΑΛΛΟ. ΑΠΟ ΤΟ ΕΝΑ ΑΚΥΡΟ/ΑΣΗΜΑΝΤΟ/ΒΑΡΕΤΟ ΘΕΜΑ ΣΤΟ

ΑΛΛΟ ΠΛΗΚΤΙΚΟ/ΑΠΟΤΙΝΗΚΤΙΚΟ/(ΔΕΒΡΙΣΚΩΤΗΝΚΑΤΑΛΛΗΛΕΞΗ) ΘΕΜΑ.

Σου μιλιανε. Εχουν την πεποιθηση οτι δεν επεξεργαζεσαι τιποτα απ'αυτα που σου λενε. Πως απο τη στιγμη που μιλιανε, ακουες.

Απο τη στιγμη που ακουες λένε ο,τι ηλιθιοτητα εχουν να πουν επειδη εχουν μπει στο ρολο του ομιλιτη.

Ειναι πολυ δυσκολο να μιλας.

Ειναι πολυ ευκολο να ακουες.

Ειναι λιγοι οι ακροατες. Πολλοι οι ομιλητες.. ειναι παρα πολλοι.

Υπαρχει και η τριτη κατηγορια. Οι συνομιλητες. Χωρις αυτους θα νιωθαμε μονοι μας.

Οι συνομιλητες ειναι αυτοι που συνδιαζουν καλα το ρολο του ομιλητη και του ακροατη.

ΜΟΥ ΤΗΝ ΣΤΙΑΩ.

Μου αρεσει οταν μου σπαω τα νευρα. Γι'αυτο θα συνεχισω να πηδωω απο το ενα θεμα στο αλλο.

Θελω να γραψω ενα βιβλιο που να καταδικαζει σε θανατο ολο το ανθρωπινο γενος.

Στο τελος δε θα σκοτωνα κανεναν. Αλλα θα τους εκανα να χεστουν πανω τους μπας και βαλουν μυαλο.

Μου την σπανε αυτοι που προσπαθουν να αντλησουν αξια μιλωντας για τον εαυτο τους.

απο δω και περα θα τους φτυνω κατ' ευθειαν. χωρις προειδοποιηση. χωρις αιτιολογηση.

Τωρα θα διαβασω ο,τι εχω γραψει ως τωρα. Τωρα εγραψα πως θα διαβασω ο,τι εχω γραψει ως τωρα. (Μου αρεσει να βαζω εν'αλλαξ τις λεξεις "οτι" και "πως".) Αλλα δεν το εκανα. Εγραψα οτι εγραψα πως τωρα εγραψα οτι θα διαβασω ο,τι εχω γραψει ως τωρα. Κι ακομα δε διαβαζω προς τα πανω. Διαβαζω προς τα δεξια ενω γραφω ο,τι γραφω. Ο,τι μου ερχεται στο μυαλο.

Αυτο ειναι το νοημα της συγγραφης.

Το να γραφεις τις σκεψεις σου.

Μπορει να μην αρεσουν σε κανεναν. Μπορει να μην αρεσουν ουτε σε σενα.

Μπορει να μη γουσταρεις τη μαπα σου οταν κοιταζεσαι στον καθρευτη.

Και ξαφνικα να γνωρισεις ενα γκομενακι που να σε κανει κεφι και να δημιουργεις την πεποιθηση οτι αρεσεις.

Ολο το θεμα εχει να κανει με την προθεση. Γραφεις για να αρεσεις ή γραφεις για να γράψεις;

Γραφεις τις σκεψεις σου ή σκεφτεσαι το τι θα γραφεις;

ΔΙΑΛΟΓΟΣ:

Εγω: Μια μερα μεθυσσα.

Μαλακας:Κι εγω εχω μεθυσει.

Εγω: Μια μερα κοιμηθηκα.

Μαλακας:Α, κι εγω εχω κοιμηθει.

Εγω: Μ'αρεσουν οι Death in Vegas.

Μαλακας:ποιοι ειναι οι death in vegas?

Εγω: Ειναι αυτοι που παιζουν το hands around my throat.

Μαλακας:ποιο ειναι αυτο;

Εγω: Αυτο που παει ταμ- ταραμ. ταμ- ταραμ.

Μαλακας:Α το ξερω. Κι εμενα μ'αρεσει.

Εγω: Δε σου τη σπανε ολοι αυτοι που οταν λες κατι συμφωνουν και παιρνουν ενα υφος σα να το εχουν σκεφτει κι αυτοι στο παρελθον;

Μαλακας:Ναι μου τη σπανε κι εμενα. Το χω σκεφτει κι εγω.

Εγω: Σκεφτομαι να γραψω ενα τραγουδι με τιτλο "hands around your throat" και θα γραψω για σενα μεσα.

-

Καποιοι ανθρωποι ειναι ανυποφοροι.

Καποιοι ανθρωποι μπορουν να σε κανουν να θες να ξεσκισεις την ψυχη σου.

Καποιοι ανθρωποι λενε συνεχως ψεματα.

Καποιοι ανθρωποι ακουνε συνεχως ψεματα, ξερουν οτι ειναι ψεματα και για να μη δειξουν οτι σκεφτονται, τα δεχονται.

Η κοινωνια προσπαθει να σε κανει να μη σκεφτεσαι.

Το πως καταληγω σε συμπερασματα ειναι απιστευτο.

Δεν ειμαι ορθολογική.

Εχω σταματησει να πιστευω σε επιχειρηματα.

Ολα αυτα που γραφω δεν τα γραφω για να συμφωνησει ή να διαφωνησει καποιος μαζί μου.

Ειναι η φαση που κοιτας ενα κενο τοιχο και στοχαζεσαι.

Απλως αυτη τη φορα θελω να τα καταγραψω ολα γιατι τα ξεχναω.

Ας αναψω ενα τσιγαρακι.

φιλε, αναψε κι εσυ ενα, το σηκωνει η φαση εδω που φτασαμε.

Αχ τι ωραια που ειναι ολα τωρα.

Απο την ωρα που αρχισα να γραφω σκεφτομαι να τ'αναψω το γαμημενο και τωρα μολις βρηκα την ενεργεια να το κανω.

Ωπ, μπηκε αλλη μια επιθυμια στο κεφαλι μου. Να πιω μια γουλιτσα νερο.

Δε θελω πολυ νερο, θελω ισα ισα μια γουλιτσα. Αντι να πιω νερο, γραφω.

Πλεον εχω σταματησει να καπνιζω το αναμενο τσιγαρο μου. Επεσε η καυτρα πανω στο χερι μου. Καιει αλλα δε μπορω να σταματησω να γραφω. Κανω ενα διαλειμα. Επιστρεφω σε 5 λεπτα. Ο,τι δουλεια εχεις να κανεις καντη τωρα.

Πιες νερο, κατουρα, καπνισε, παρε τα τηλεφωνα σου. Εχω πολλα να γραψω ακομα.

Δύρα Ηρακλέους

- Παρακάτω ακολουθούν τα κείμενα που ξεχώρισαν στον Διαγωνισμό Δημιουργικής Έκφρασης που διοργανώθηκε σε συνεργασία Λογοτεχνικού-Δημοσιογραφικού Ομίλου για το εαρινό εξάμηνο 2008-2009.
(Α' και Β' βραβειάκι σε ποίημα και σε διήγημα)

"Περάσαμε τα σύνορα, και είμαστε ακόμα εδώ. Πόσα σύνορα πρέπει να περάσουμε ακόμη για να φτάσουμε στο σπίτι μας; "

η μελαγχολία
του τελους
του αιωνα

τα υπολοιπα -μουπαν οτι- ειναι
σιωπη

Μήπως εννοείτε: γιατι φευγει πως φεύγει κανεις για που? Εμφάνιση 2 κυριότερων αποτελεσμάτων

ftou.gr - Τσεκουράτα - Πού πάει η αγάπη όταν φεύγει;

topatsiouri: ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΦΕΥΓΕΙ...

κοριτσια θελω τα φωτα σας!!!πως φευγει η κυταριτιδα;;

**Απ: Πως φεύγει η κρεμυδίλα? - Κουζινολογίες - Οι Συνταγές της Παρέας
Ονήσιλος Παυλίδης**

Nemo Defendit

Δεν υπάρχει ελπίδα σωτηρίας
είπε ο Εφιάλτης στον Λεωνίδα.
Αλλά αυτός αγρίεψε και με μιας
εσκιάχτη.
Καθώς όμως οι Μήδοι έφθαναν όλοι
τους γλεντούσαν.
Μονάχα αυτός όρμησε σαν κύμα
επάνω τους κι οι υπόλοιποι τον
περιγελούσαν.
Έτσι άνοιξαν τις πύλες και υποδέχθηκαν
τη νέα εποχή καλώντας τους άλλοτε
πολέμιους να γίνουν κοινωνοί.
Δύσμοιροι, ουδείς αμύνεται πια και πάντες
βουλιάζετε αδιαλείπτως στο χρυσάφι του Δαρείου.

Νέαρχος Κουρσάρος

Homo Ludens

Θα παίξω τα γνωστά ασφαλή τραγούδια. Θα τα τραγουδήσω ξανά και ξανά, να μάθω όλα τα λόγια απ'έξω, να ξέρω τους ρυθμούς, να ξέρω τα πάντα, να έχω πρόγραμμα-απόλυτος έλεγχος. Όταν περπατώ στα χαλίκια θα φοράω παππούτσια. Υπάρχουν κοφτερές πέτρες, σπασμένα γυαλιά, περίεργα αντικείμενα. Όταν κολυμπώ θα μένω στα ρηχά, θα φοράω μπρατσάκια, θα κρατώ σωσίβιο και θα βλέπω συνέχεια το βυθό μήπως με δαγκάσει κάτι ζωντανό και επικίνδυνο. Θα γράψω και μετά θα σβήσω, θα γράψω και θα σβήσω, θα αυτοδιορθωθώ ξανά και ξανά. Ήταν κάποτε ένα δέντρο που έζησε χειμώνα, άνοιξη, καλοκαίρι και φθινόπωρο, χειμώνα, άνοιξη, καλοκαίρι και φθινόπωρο, χειμώνα...ξανά και ξανά.

Σήμερα συγύριζα και βρήκα κάτι παλιές χριστουγεννιάτικες κάρτες. Τις πέταξα όλες. Θα έρθουν τα χριστούγεννα. Θα έρθει το Πάσχα. Θα έρθει ο Άγιος Βασίλης. Κάποιος θα έρθει, κάτι θα γίνει. Όταν ήμουν παιδί ήθελα να γίνω ναύτης. Και μετά μεγάλωσα. Όταν ήμουν παιδί ο ουρανός ήταν απέραντος. Και μετά άρχισα να λέω ψέματα, και ο κόσμος μίκρυνε και ο ουρανός φλατάρισε και ξεκίνησα για κυνήγια θησαυρών-σελοφάν γύρω από το δέρμα μου.

Τι θα γίνει αν πώ το όνομα μου? Θα με μπουιάρει στο πηγούνι εκεί που δεν το περιμένω? Σαν μπάλα που κρατάς κάτω από τη θάλασσα και σου γλιστρά και εκτοξεύεται στα μούτρα σου? Είναι φορές που τσούζουν τα πόδια σου από το σκαμπανέβασμα και σταματάς να δεις πίσω σου τον δρόμο που περπάτησες. «Πώς έφτασα εδώ?Πώς ξεκίνησαν όλα?» Τι κλισέ, το να ψάχνεις για την αρχή. Είμαι σε ένα δωμάτιο γεμάτο με κομμάτια από ruzzle. Φωτογραφίες, εισιτήρια, προσκλήσεις, ημερολόγια. Κάποια στομφώδικα λένε «been there, done that”, κάποια κοιτάζουν το κενό σαραβαλλιασμένα, σαν να θέλουν να ξεχαστούν. Τα πετάω όλα, κόβω με ψαλίδι εγκαινίων το πριν, βγάζω τα παππούτσια και περπατώ ξυπόλητη, βουτώ στα μαύρα κουτιά του σταυρολέξου-ο ευσεβής πόθος του να ξεκινάς, ξανά και ξανά. Τι θα γίνει αν αλλάξω το όνομά μου?

Θυμάμαι τα θρανία του Λυκείου. Γράφαμε με μπλάνκο, πένες, μολύβι και μαρκαδόρους (μαρκαδόρους που δεν φεύγουν, μικρές απαιτήσεις αθανασίας). Υπογραφές: η Μεξικάνα, ο Κότσιος, ο Χαλλούμας, η Σπινότριχα, ο Ναντίτο, Ομόνοια λαός, Αποελάρα σ' αγαπώ, westlife, σίχοι τραγουδιών, σκονάκια, Θύρα 9, τύποι Μαθηματικών, L.F.E., καρδούλες με γράμματα σε πρόσθεση, σχέδια χωρίς νόημα, εκτονώσεις της σιωπής μπροστά στις σωστές λέξεις του πίνακα, πολυκαιρισμένα σάντουιτς, εμφύλιοι πολέμοι με σβηστήρια και κιμωλίες, μουσικές αλληλογραφίες, κουτσομπολιά, τσακωμοί και συμμαχίες, λιωμένες αθλητικές φόρμες, εθνικός ύμνος και σημαίες, οι απόντες και οι παρόντες και παρατακτικά να περπατάτε στην παρέλαση.

φάνελες με αφιερώσεις, μισοσβησμένοι πασιαμάδες, γέλια, διήμερα, λευκώματα, ψίχες ψωμιού που ρίχναμε πίσω μας σαν τον Χάνσελ και την Γκρέτελ.

Και μετά στο Πανεπιστήμιο «Ένα φραπέ παρακαλώ, να σώσει την μέρα. Α! Και μια αφίσα του Τσε-Πόσο κάνει είπατε?» Μια αφίσα να την έχω δικιά μου, να μου λέω παραμύθια πως θα αλλάξω το σύστημα. Μια ιδεολογία, παρακαλώ, να σφίξω πάνω μου δυνατά, να νοιώσω λιγότερο μόνη, μόριο κύμματος σε κερκίδα ποδοσφαίρου.

Παρακολουθώ διάλεξη. Δάχτυλα που δείχνουν, που λένε «αυτό είναι αλήθεια»-με ύφος 10 καρδιναλλίων-ξανά και ξανά-γιατί «δράξασθαι παιδείας» μη χέσω.

(«Νομίζω πως ξαναπεράσαμε από εδώ» είπε ο Χάνσελ στην Γκρέτελ βλέποντας μισοφαγωμένες ψίχες ψωμιού μπροστά του)

Παρόλα αυτά, θα ισορροπήσω σε ψηλά τακούνια. Θα φτιάξω τα νύχια μου και όλα θα είναι οκ, θα αλλάξω το μαλλί μου και όλα θα είναι οκ. Η εμφάνισή μου, μια λεπτή κλωστή που με συνδέει με αυτό τον κόσμο. Ποιός είπε ότι το πνεύμα είναι ανώτερο? Μαλακίες του Πλάτωνα. Τελείωσα πια με το καλό κορίτσι που δεν αντιμιλά, που κουβαλά σχολικούς πίνακες στη ράχη του, που έχει γυάλινο βλέμμα και τοίχους από χαρτί γύρω του. Τελείωσα με το καλό κορίτσι που πάει εκκλησία, που δεν προσέχει αόρατες περιοχές, που παραδίδει τα κλειδιά, που έχει καταχωρημένο αριθμό τηλεφώνου και ταυτότητα. Τελείωσα με το δίπολο καλό-κακό. Δεν θα σερφάρω ανάμεσα σε φιλολογικές φιοριτούρες και όμορφα επίθετα πάλι. Θα γίνω ρήμα, μεταβατικό.

Τα αεροδρόμια είναι ανάποδα ξυπνητήρια. Σε τσουλάνε απότομα από τον συγυρισμένο κόσμο της ρουτίνας στον άστατο κόσμο των ονείρων. Μπαίνω μέσα σπρώχνοντας το τρόλει με τα συμπράγκαλά μου και ξυπνώ μέσα σε ένα ρευστό πλήθος. Σώματα που κινούνται με αίσθηση σκοπού, που λένε «ξέρω που πάω». Η καθημερινότητά μου-κύμα που υποχωρεί αφήνοντας πίσω αφρό, σκουπίδια και άμμο που στεγνώνει. Εδώ, μπροστά στις οθόνες αφίξεων και αναχωρήσεων ο πίνακας της ζωής μου σβήνεται και είναι σα να μην έρχομαι από πουθενά. Με κάθε λέξη: Αθήνα, Δουβλίνο, Άμστερνταμ, Βουδαπέστη...οι πιθανότητες φουσκώνουν. Είμαι στη μέση μιας ιστορίας. Κάτι θα γίνει, ένα καινούριο μέρος, άλλοι άνθρωποι. Μα, ποιο σενάριο με γράφει? Ποιός μύθος με νομάδες και περιπέτειες και σπασμένες αλυσίδες και μοτοσυκλέτες που τρέχουν στο highway με κάνει να φεύγω? Το σώμα μου το δένουν αόρατες γραμμές που χάνονται στο άπειρο πριν. Τη δύναμη που με κινεί την καταπίνει ο χρόνος.

Μαριλένα Στυλιανού
ΕΠΑΔ 5ο

Όλες λέγαν LOL

Η Ρούλα ντροπαλή, εσωστρεφής, μωζοπαρθένα, δεν είχε πει ούτε ένα γεια τρία χρόνια τώρα στη δουλειά και όμως... είχε λογαριασμό στο face book. Δεν το περίμενα, αυτή δεν έχει ούτε ένα φίλο στην πραγματικότητα, άλλο που μου'κανε και για άτομο που ούτε να ανοίξει το excel δε θα μπορούσε. Άντε να γράψει κάνα κειμενάκι, να στείλει κάνα mail, εντάξει, μέχρι εκεί. Καταχώρησα το όνομα της τυχαία μια νύχτα που σερφάριζα για χαβαλέ... Name: Roula Paragewrgiou ...ENTER... τσουπ! Να'την! Μμμ για να δούμε, photos:21, friends:230! 230 φίλους! Απίστευτο ρε, αυτή που δεν σηκώνει τα μάτια να κοιτάξει πάνω από το κουβούκλιο της στην εταιρία; Το κορίτσι που δεν ήρθε μια φορά μετά τη δουλειά για ποτό; Η γνωστή με το παρατσούκλι «Ρούλα της σιωπής»;! Ναι, έτσι την λέγαμε στη δουλειά, το ξέρω πως είχε φτάσει στ' αυτιά της, μάλλον από εκείνον τον πνευματικά υπολειπόμενο καφετζή, τον Κωστάκη, που την ζαχάρωνε εις μάτην.

Σιγά μη του καθόταν βέβαια αυτή, ο τύπος έτσι που ήταν δε θα μου φαινόταν περίεργο αν είχε στο λαϊμό του κανένα ιατρικό περιλαίμιο «να μην αναπαράγεται, κίνδυνος χρωμοσωμικών ανωμαλιών». Αλλά ήταν κακός και ύπουλος, ερχόταν μουλωχτά και κρυφάκουγε τις συζητήσεις μας όταν κάναμε coffee-break. Είμαι σίγουρος ότι κάτι άκουσε και της το σφύριξε για να κερδίσει την εύνοια του αντικειμένου του πόθου του. Αλλά δεν μας ένοιαζε -ούτως ή άλλως, ήταν αντικοινωνική και περίεργη, περνούσε σαν αερικό ανάμεσά μας, με μια αγκαλιά χοντρά ντοσιέ, σφιχτά πάνω στο στήθος λες κι ήταν φυλαχτό. Γοργοπερπάτητη χαμηλοβλεπούσα, μαχί φούστα και τα μαλλιά κότσο, λες και είχε ξεπηδήσει απ' το κανάλι της εκκλησίας ήταν, γαμώ την ασχήμια της, η ξενέρωτη.

Η Ρούλα ήταν ερωτευμένη εδώ και τρία χρόνια με το Θόδωρο, τον assistant manager στο τμήμα πωλήσεων. Δεν το είχε αποκαλύψει βέβαια σε κανέναν μια και κανείς στο γραφείο δεν είχε πρόσβαση στις μύχιες σκέψεις της, κι εδώ που τα λέμε, ούτε καν στις πιο επιφανειακές μιας και δεν μιλούσε ποτέ για τα προσωπικά της. Αλλά φαινόταν από μίλια μακριά ότι του είχε ξεχωριστή αδυναμία. Όταν αυτός εμφανιζόταν να δώσει κάποιο report ή να πάρει μέρος σε καμιά σύσκεψη στον όροφό μας, η Ρούλα αναψοκοκκίνιζε, της πέφτανε τα χαρτιά, τα στυλό, παραπατούσε, έχανε τα αυγά και τα πασχάλια. Άλλες φορές έτρεχε και κρυβόταν στην τουαλέτα ή παρίστανε ότι της έπεσε κάποιος συνδετήρας και χωνόταν σαν φοβισμένο κουτάβι κάτω απτό γραφειάκι της. Ο Θόδωρος τ' ξερε και την έπαιζε ο μαλάκας! Αρκούσε μια ματιά του, μια υποψία εκείνου του χαμόγελου που απέπνεε επιτυχία και η σταχτοπούτα της εταιρίας πάθαινε αρρυθμίες, μικρά ερωτικά σκιρτήματα στο στήθος, ακανόνιστα πεταρίσματα μιας παραζαλισμένης ραγισμένης καρδιάς. Δεν υπήρχε χάπι για αυτή την περίπτωση. Εκτός αν της το 'δινε ο Θόδωρος σε extra δόση των 500mg. Αλλά δεν γίνονται πλέον θαύματα, ειδικά για την Ρούλα της σιωπής που οι προσευχές της έμοιαζαν με κελαηδίσματα στ' αυτιά των Θεών.

Μπαίνεις, λοιπόν, στο λογαριασμό της στο face book και είναι ντυμένη σαν πουτάνα, με τις φίλες της να ποζάρουν σαν πορνοστάρ με λεσβιακές νύξεις! Ψηλοτάκουνα 10-ποντα, μίνι καυτά μαύρα φορεματάκια με τους ώμους έξω και το μισό βυζί να κρέμεται σαν ετεροχρονισμένη αμαζόνα. Μαλλιά ξανθά πλατινέ και τρέντι έξαλλο χτένισμα των 200 ευρώ, κραγιόν κόκκινο φανταχτερό, το αιματοβαμένο χαμόγελο της vamp με ένα κατάσπρο δείγμα λεύκανσης που έκανε τον οδοντίατρο της μάγκα. Νύχια ψεύτικα, μακριά, σαν εκκεντρική πρωταθλήτρια του στίβου, με περίτεχνα σχέδια ασυνάρτητα, σπονδή στον αλλοπρόσαλλο Πάνα, στρασσάκια, αστράκια... παραπροσεγμένα, σίγουρα μισή ώρα το κάθε χέρι., αχ τι τραβάμε και εμείς οι μανικιουρίστες. Κι η φίλη της τα ίδια, σκέτη καύλα, ήταν και αυτή μια κοπέλα απ' το γραφείο, η «πώς-την-λένε» την λέγαμε, γιατί κανείς δεν τη λάβαινε υπόψη.

Έτσι που είχαν πεταγμένα αριστερά τα μπούτια η μια δίπλα στην άλλη, είχε κάτι από καν-καν, σαν βιτρίνα στο Άμστερνταμ που διαφημίζουν τα προϊόντα, σαν κρέατα στο χασάπη. Με λάγνα βλέμματα γεμάτα προσμονή για τους μελλοντικούς καβαλάρηδες, σειρήνες ψηφιακών απρόσωπων Οδυσσέων, δυστυχημένων και χαμένων για πάντα στο καταραμένο τους ταξίδι μέσα στον τυφώνα των bits και των bites. Πήγα πιο κάτω και είδα ένα κάρο εικονίδια, που ανέγραφαν: footmasage, hot bath, french kiss κλπ. Η τύπισσα ερωτοτροπούσε στο ίντερνετ κανονικά και αναίσχυντα, ήταν αυτό που λέμε μια ιέρεια του διαδικτυακού έρωτα!

Εκείνο το βράδυ κάναμε cybersex. Ήταν πολύ έντονο, την πήρα στην κουζίνα, πάνω στο νεροχύτη και μάλιστα της έβαλα και το κεφάλι κάτω απ' τη βρύση ανοίγοντας την παροχή ενόσω της τον έδινα από πίσω. Μου 'χε μείνει απωθημένο να το κάνω αυτό από τότε που είδα τον Μαϊκλ Ντάγκλας και την Γκλεν Γκλόουζ στο *"Fatal Attraction"* και... αφού δεν τολμούσα να το κάνω με την κοπέλα μου, το 'κανα με την Ρούλα μέσα από το msn! Ήταν υπέροχη, καυλιάρα, δυναμική, έπαιρνε πρωτοβουλίες και μου 'λεγε και πρόστυχα. Είχαμε βάλει και τις κάμερες για να βλέπομαστε... ήταν βαμμένη στην τρίχα, υπερβολικά, σαν μοντέλο περιοδικού, φορούσε και μια περούκα κατάμαυρη, σε στυλ κουρέματος καρέ... καμία σχέση με την Ρούλα στο γραφείο, αυτή ήταν η αληθινή Ρούλα.

Σύντομα στις μετα-μεσονύχτιες ερωτικές συνεντεύξεις μας προστέθηκε η «πώς-την-λένε» και μια άλλη κοπέλα, η Zena24, που σύντομα ανακάλυψα ότι δουλεύει στο λογιστήριο. «Λογίστρια και βαρετή μέχρι αηδίας» μου είπε ο Θόδωρος που δεν άφηνε θηλυκό για θηλυκό. «Βγήκαμε για ποτό, δεν ήξερε να μιλήσει για τίποτα, δεν είχε απολύτως καμία γοητεία και στο κρεβάτι... ψόφια», πρόσθεσε ξινίζοντας τα μούτρα του. Μου μπήκαν σκέψεις και αποφάσισα πως πρέπει να γνωρίσω κάποια από αυτές ζωντανά, πρέπει να βγούμε ένα πραγματικό ραντεβού εκτός... οθόνης.

Όταν πλησίασα την Ρούλα, ήταν σκυμμένη στο γραφείο της και έψαχνε ένα χαμένο φάκελο. Της ψιθύρισα στ' αυτί «θέλεις να σου δαγκώσω τη ρωγίτσα;» -αυτό ήταν κάτι που την τρέλαινε στις διαδικτυακές συναντήσεις μας, γέμιζε με LOL την οθόνη! Αντί όμως να γελάσει, με χαιρέτησε διστακτικά και έφυγε βιαστικά προς το δωμάτιο με τα φωτοτυπικά. «Τι διάολο;», σκέφτηκα. Την ακολούθησα καταπόδας και όταν μπήκε στο δωματιάκι έκλεισα πίσω μας την πόρτα. «Έλα βρετσιμπουκοπνίχτρα κάνε μου μια μετάνοια» της είπα καυλωμένος. Κοκκίνισε, δάκρυσε, κόντεψε να βάλει τα κλάματα, με έκανε να νιώσω σαν βιαστής, σαν κανέναν μαλάκα. Ποιά, η Ρουλίτσα που πάνω στο κυβερνο-σεξ έβριζε χειρότερα από λιμενεργάτη. «Τα 'χω με τον Κωστάκη που δουλεύει στο κυλικείο, σε παρακαλώ μη με ξαναενοχλήσεις», μου 'πε και έφυγε σχεδόν τρέχοντας. Κρύφτηκα στο κουβούκλιο της εταιρίας και έμεινα να βράζω στο ζουμί μου. Αποφασισμένος και απτόητος κατέβηκα κάτω, στο λογιστήριο. Πλησίασα τη... Zena24 και της είπα δυνατά «τι κάνει το τιγράκι μου»; Αυτό ήταν το χαϊδευτικό της, επειδή φορούσε κάτι τιγρέ στριγκάκια με μαύρες και κίτρινες ρίγες. Όταν της τα 'γραφα αυτά στο ίντερνετ, συνήθιζε να γουργουρίζει και να γελάει «GOURGOURRR ARRR LOL»... Τέτοια μου 'γραφε όλο νάζι και μετά έβγαζε τα ρούχα της και τριβόταν πάνω στην κάμερα. Βέβαια στον πραγματικό (;) κόσμο το αποτέλεσμα της επιπολαιότητας μου ήταν να αλλάξει εκατό χρώματα και να κάνει πως δεν καταλαβαίνει. «Τι λες τώρα ρε Γιώργο; Τι τιγράκι και αηδίες; Έχω δουλειά τώρα, άσε τις σαχλαμάρες». Έφυγα με την ουρά στα σκέλια και δεν τους ξαναμίλησα.

Έχω μια θεωρία, οι γυναίκες γελάνε με κάποιον που γουστάρουν ακόμα και αν λείει σαχλαμάρες. Πάντα ήθελα να 'μαι απ' εκείνους τους χαρισματικούς άντρες που κάνουν τις γυναίκες να γελάνε δυνατά με τα αστεία τους, που περνάνε και εισπράττουν χαμόγελα από όλες. Πλέον καμία τους δεν μου μιλούσε στη δουλειά, όπως και δεν τόλμησα να ζητήσω σε καμία να βγούμε. Αλλά τα βράδια... κάθομαι μπροστά στο pc μου, μπαίνω στο chat room, τις χαιρετάω ενόσω ρυθμίζω την κάμερα και βγάζω τα ρούχα μου, ξέροντας, πως ό,τι βλακεία και να πω.... Όλες, μα όλες, λένε LOL!

Barış için Vicdan gerek
 Conscience is required for Peace
 Η Συνείδηση είναι απαραίτητη για την Ειρήνη

19:00

15 MAYIS
 MAH
 MAY 2009

Αντίρρηση Συνείδησης = Ανθρώπινο Δικαίωμα
 Η νομοθεσία και η εφαρμογή της στην Ε.Ε.
 στην Ευρωπαϊκή Συνομοσπονδία

Conscientious Objection = Human Right
 The legislation and its implementation in the European Union
 in the Republic of Cyprus

University
 of Cyprus

Vicdani Ret = İnsan Hakları
 Avrupa Birliğinde ve
 diğer Uluslararası Kurumlar Yasal durum ve uygulamalar

21:30

15 MAYIS
 MAH
 MAY 2009

konser
 συναυλία
 concert

www.tayfabandista.org

Coşkuner Beer Garden

19:30

16 MAYIS
 MAH
 MAY 2009

Vicdani Ret = İnsan Hakları
 Uluslararası Antlaşmalarda insan hakları ve vicdani ret

Αντίρρηση Συνείδησης = Ανθρώπινο Δικαίωμα
 Αντίρρηση Συνείδησης και Ανθρώπινο Δικαίωμα στη διεθνή Νομοθεσία

KTÖS

Conscientious Objection = Human Right
 Conscientious Objection and Human Rights in International Law

EBCO

toplantısı
 συνάντηση
 meeting

15-17 MAYIS
 MAH
 MAY 2009

Kıbrıs - Κύπρος - Cyprus

European Bureau for Conscientious Objection
 Vicdani Ret için Avrupalılar Bürosu
 Ευρωπαϊκό Γραφείο για την Αντίρρηση Συνείδησης

Edinçlikleri Assodiasyonu

KIBRIS TA VICDANI RET İNİSİYATİFİ

Συντονιστής δραστηριοτήτων

ΠΡΟΤΟΒΟΥΛΙΑ ΓΙΑ ΑΝΤΙΡΡΗΣΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ

Coordination of activities

INITIATIVE FOR CONSCIENTIOUS OBJECTION IN CYPRUS

www.ebco-beoc.eu

www.reddefet.org

reddefet@militarizmli.reddefet.org

+9 05338603999

+9 05338335071

+357 99420374